

Előfizetési árak:

Egész évre · 20 kor. — fill.
Félévre · 10 » — »
Negyedévre · 5 » — »
Egy óra · 1 » 70 »
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtatnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Darányi-menesztők.

Pécs, 1900. augusztus 23.

Egyre sürűbben kísért, egyre halljuk a híresztelést, hogy *Darányi* földmivvelésügyi miniszter készül megválni tárcájától; a kommentárt hozzá is fűzi egyik-másik lap, sőt már némelyek az utódját is tudják, ki lesz.

Azok előtt, kiket országunk közgazdasága abszolúte nem érdekel, azok előtt az egész nem tesz semmi különös benyomást, láttak azok már igen sok minisztert jönni-menni, nem törődnek azzal, akárki lesz az utódja egyik vagy másik miniszternek.

Ellenben azok, kik nemcsak figyelemmel kísérték, hanem közvetlenül is érdeklődtek az utóbbi években létrejött közgazdasági intézmények iránt, a kiknek élénk emlékében van még a többi közt az alföldi nagy paraszt szociális lázadás és annak oly igazán mondhatni, simán és szerencsésen keresztül vitt lecsillapítása és annak orvoslása, továbbá a hazánkat, különösen az északi határokat fekvő vármegyéinket alapjában megakadályozó intézmények, és sok más, közgazdasági életünket közvetlen közélről érintő üdvös intézmények azok mind a jelenlegi földmivvelésügyi minisztert tudják e gazdasági politika mesterének.

Tehát joggal kérdezheti bárki is, ha Darányi miniszter ily szép eredményeket tudott az ország érdekében fölmutatni, akkor mért nem marasztják inkább az őtet igazán megillető helyen, mért támadják folyton és mért menesztik, mért akarnak tőle némely körök szabadulni?

Ha tovább lapozgatunk abban a nagy könyvben, a mely a miniszter alkotásait foglalja magában, rá akadunk oly részre, a melyek címe a *»kis emberek boldogulását elősegítő tényezők«,* továbbá *»egészséges, tisztességes kereskedelem«,* *»mezőgazdaságunkban előállított terményeinknek közvetítő nélküli értékesítése.«*

Aztán bele mert nyulni az eddig ne bántsvirág számba menő őrlési forgalom, határidő üzlet stb. mondjuk röviden — a börze hatalmas urai határt már nem ismerő manipulációiba.

Ezek elősorolása után rögtön tisztába jövünk azzal, hogy mért is kívánják egyes körök Darányi távozását; hisz nekik Darányi politikája nem kedvező, hisz ha Darányi beváltja lassan ígéreteit, úgy azok a konzorciumok, a melyek eddig a gazdák zsirján hízta, kénytelenek lesznek tisztességes polgári haszonnal dolgozni; — ez pedig ismeretlen fogalom előttük. Mert mi lesz akkor, ha a buza árát nem úgy alakítják, ahogy nekik tetszik; mi lesz, ha a fogyasztási és értékesítési szövetkezetek az egész vonalon majd működni

fognak, ha a kis gazdától fel a nagybirtokosig egyformán fogják az egészséges gazdasági viszonyok előnyeit élvezni?

Ezt meg kell akadályozni bármily áron, ki van tehát adva a jelszó és hogy ez nekik sikerülhessen, elkezdettek vadászni első sorban a vezérre, Darányi miniszterre. Első számba vehetőbb kirohanásuk ellene a párisi gazdakongresszuson tartott beszédje miatt történt — mint azt annak idején meg is irtuk. A merkantilisták tárogatója, a Lloyd neki loholt nagy garral Darányinak és azért, hogy a földmivvelésügyi miniszterünk egy gazda-kongresszuson a jobb, egészségesebb gazdasági viszonyokért üríti poharát, ezért a lehető legotrombább módon lehurrogatja a börze trombitája.

Mit szólt ehhez a világ? Akik oda-kint elolvasták úgy Darányi beszédét, valamint azt a szép választ, amit a Lloyd adott, minő fogalmat alkothattak maguknak rólunk a külföld gazdái?

Agrár népnek tartanak bennünket — azok is vagyunk — büszkén állunk az egész világ előtt ez oldalról megvilágítva, miután a párisi világkiállításon mezőgazd. kiállítási osztályunk az elsők között áll és mégis, ha nem siet a segély, elveszünk, elpusztulunk, így, ily gazdasági viszonyok közt nem tarthatjuk magunkat soká a felszínen.

Nekünk épen a földmivvelésügyi tárcánál rátermett szakemberre van szükségünk; arra termett ember ott csodákat

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Budapesti mozgó-fényképek.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Irtá: Horkai Elemér.

Csin-csin! — Hé-hopp! — A jó vidékiek. — A nézőtérén. — Regény az aszfalton. — Budapesti divat. — Fővárosi rendőrség. — Pincér urak. — Miniszterek az étlapon. — Ofen-Pest. Bimsenstein és egyéb urak. — A mi még mindig készül.)

... Eszeveszettül száguldó villamosok, rohanó bérkocsik, dübörgő szekerek, csilingelő omnibuszok és szinte phantomszerűen tovasuhanó gummi kerekű kocsik észvesztő khaoszsa, ez az, a mi nagyvárosi modorban jellemzi Budapest képét.

— Csin! csin!!

csönget utcahosszat a szikrákat hányó, száguldó villamos.

— Hé-hopp!!

kialtoznak a bérkocsik, szekerek és gummi-kerekűek többé-kevésbé fővárosias eleganciájú kocsisai, kiknek az orditozásban megedzett hangjuk azonban szinte elvesz, beleolvad az utca örökké tartó nyüzsgő zajába, melyet csak eme óriási zür-zavar közepén könnyedén towarepülő biciklisták éles trombitája, a motor kocsik tompán recsegő ködkürtjei harsognak tul. A fővárosi ember, persze, ki már hozzá szokott ehhez a pokoli lármához, rá sem he-

derit sőt oly tökélyre vitte már halló idegeinek megedzését, hogy a fűsiketítő zajban akár amor-mollban is el tudja rebegni szerelmi vallomását valamely fővárosi hölgyecske rózsás füleibe, anélkül, hogy tartania kellene a félreértés kellemetlenségeitől.

De mi szegények, kik tán minden esztendőben egyszer látjuk meg a székesfőváros egetverő palotáit, csakhamar valami turcsa, deliriumos állapotba jutunk, mert akármily bátran haladjunk is a szép mecsekajli város legmeredekebb utcáján feltelél, a budapesti bábéli zürzavar láttára olyan hirtelen elszédülünk, mint akár valamelyik fővárosi park-klub tag, kit véletlenségből kocsisborral rugattak be.

A pesti ember a kocsitól keresztül-kasul száguldó villamosok, bérkocsik, gummi-kerekűek, biciklik, motorkocsik, omnibuszok és podgyász-szállító tryciklikén keresztül úgy halad el, mintha az áradat parancsára a bibliai vörös tengerként széteszlana, pillanatra szünetelne a kocsit pokolian zürzavaros forgalma, de bezeg a vidékről felránduló ember bizony negyedórát is ácsorog a széles körutak egyik felén, míg talál egy alkalmas pillanatot, melyben — szerinte — veszély nélkül átkerülhet a másik oldalra s ezt a pillanatot aztán oly mobón, annyi gyorsasággal igyekszik kihasználni, hogy futva menekül a körut egyik feléről a másikra, mintha tatár lovak száguldának a háta mögött. Pedig nyoma sincs a tatár lovaknak, csupán néhány fővárosi szürke cilindres urfi veszi észre ezt a menekülő futást,

s mosolyogva, bizonyos szánakozó jóakarattal mondják:

— Hogy szalad a jó vidéki!

Ördögük van ezeknek a pesti uraknak. Akár a legujabb párisi divat szerint öltözködék nekik az ember, egyetlen mozdulatából, örökké zavart, bámuló tekintetéből kiolvassák az embernek idegen voltát s rásütik a »vidéki« bélyegét a homlokára, mi elvégre is nem szegény, ámbár a »jó vidéki« elnevezés annyit jelent a fővárosiak nyelvén, hogy: »ügyetlen.«

A háta mögött tett megjegyzéseket persze már nem hallja a szegény »jó vidéki«, hanem örül, hogy tul van a veszélyen, mely elől még inkább menekülni akarván, beleszalad valamelyik villanyfényes kávéház pálmadiszes termébe s rettentő nagyokat lihegve lerogy a kényelemmel szinte hivalkodó kerevetek egyikére, lehetőleg úgy, hogy a nagy tükörablak mellé kerüljön, a honnan szemmel tarthatja az utca mozgalmat s reá nézve most már veszélytelen képét. S valóban szinte különös, hogy a legtöbb kávéház tükörablakai mögött vidéki arcokat látni, minek az az oka, hogy a fővárosi ember már nem kíváncsi semmire, őt nem érdeklik a silhouetszerűen tovasuhanó alakok, kiknek lépéseit nem hallva azt hinné az ember, hogy valamely kynematograf nézőtérén mozgótényképeket bámul. S bizony ránk vidékiekre nézve, kik még nem tompultunk el a blazirtságig, nem csekély érdekességgel bír a fővárosi utca tarka, ezerszines képe, a komor színű, fekete aszfalt, melyen bizony nem

mivelhet, míg ha csak műkedvelésből válna el valaki ezt a tárcát, kimondhatlan kárt, csapást hozhat rájuk csak egy téves irányu intézkedése is.

Hogy némely érdekelt konzorcium nem nézi jó szemmel őt a miniszteri székben, az nem lehet irányadó, mert utóvégre nem lehet pár embernek fejős tehene az egész ország gazdaközönsége, nem kell az elégedetlenkedőket félteni, nem halnak azok már éhen.

Ha pedig mégis a sok megtámadtatás, a sok áskálódás arra az elhatározásra bírná a minisztert, hogy ott hagyja miniszteri székét, mielőtt azon nagy és nemes munkáját befejezné, el kell a gazdaközönségnek mindent követni, hogy őt maradásra bírja. Mert ha a börze-lovagjainak sikerül őt elüldözni, úgy elbizakodottságukban, nagy hatalmuk tudatában kétszeres erővel döntenek halomra a hosszú, nehéz fáradság által kivívott sikereket és a szegény gazda ott lesz, a hol az a bizonyos mádi regale bérlő.

Lukács Iván.

Hirek.

Pécs, 1900. augusztus 23.

A szép királykisasszony.

(Mese.)

Irta: Albert bácsi.

Valamikor valahol, a jó Isten tudja hol; túl a Dunaan, túl a Tiszán; túl a nagy hegyen, erdős völgyes bérceken, lakott egyszer egy király, annak meg volt egy gyönyörűséges leánya, a százszor szép Gizuska.

Már tizenhét esztendő lett a szép Gizuska s mert a király nagyon öreg volt már, hát férjhez szeretne volna adni. Igen ám, de hiába akarta a király, a szépséges királykisasszony csak azért sem akart és minden biztatásra csak annyit mondott:

— Főlséges királyom, édes apám uram! Már ha présbe csavarnál is, én csak ahhoz megyek feleségnek, aki három kívánságomat teljesíti.

A jó öreg király nagyon elsomorodott,

hogy leánya olyan makrancos, de mit volt mit tenni, kidoboltatta az egész országban, hogy egyetlen leánya, a százszor szép Gizuska csak ahhoz megy, aki három kívánságát teljesíti. A kinek tetszik szerencsét próbálni, hát rajta.

Alig hogy a dobos visszatért, hát uram teremtem, egyik kérő a másikat kergette. Jöttek császárok, királyok, hercegek, grófok, bárók, böcskoros nemesek, ablakos tótok, de bizony egyik sem tudta a százszorszép Gizuska három kívánságát teljesíteni.

A jó öreg király nagyon megharagudott, hogy a sok kérő között egy ép kéz-láb eszű gavallér sem akadt, elküldötte a baktort, dobolná ki az egész világon, hogy a melyik kérő a százszorszép királykisasszony kívánságát teljesíteni nem tudja, hát azt menten nyársba huzatja. De bezeget most elmaradt a kérő.

Messze messze földön híre ment a Gizuska szépségének, hát nem csoda, hogy a szomszéd király egyetlen fia, Lajos is hallott róla. Gondolta magában, akármi lesz is, megpróbálom. Legény volt a talpán Lajos, nem ijedt meg a maga árnyékától, de még a másétól sem.

Egyik reggel csak elindult a deli királyfi. Hát amint ment, mendegélt, tuskón bokron, hegyen-völgyön keresztül, már nagyon elfáradt, amikor egy kis szalmatödeles házikóhoz ért.

Éppen este lett, a királyfi nem sokat teketóriázott, hanem megzörgette az ajtót. Alig hogy zörgetett, hát egy nagyon, de nagyon csunya vén boszorkány dugta ki a fejét. A királyfi illedelmesen köszöntött.

— Jó estét öreg anyám! Az én Istenem áldja meg, jó pénzért ad-e szállást az éjszakára.

— Itt bizony nem kap szállást senki ember fia, — rikogott a boszorkány — se jó pénzért, se rosszért, fel is ut, alá is ut. Ez nem csárda.

— Hát iszen tudom én, hogy ez nem csárda, de hát hova menjek most éjszakának idején?

A királyfi aztán addig-addig kérlelte a vén boszorkányt, míg végre mégis csak beeresztette a konyhába.

A királyfi fáradt is volt, álmos is volt, hát hamarosan elaludt.

Amint legjavában aludt, kinyílik az ajtó és egyszorjába tizenkét zsvány jött be. Mindjárt észrevették a királyfit s megakarták őlni. Amint a zsványok maguk között tanakodtak, hogyan ölnék meg a királyfit, az fölébredt, kirantotta kardját s sorjába lekasabolta őket.

egy érdekes regény jelenete játszódik le, nem egy komor képét látni az életnek, mely mintha örökké szépiába mártott ecsettel dolgoznék, fekete, sötét képeket pingál a maga vásznára. Vagy tán nem a legsötétebb kép az, midőn a bámuló ember szemei előtt valami cinikus pajkossággal, ironikus dévajkodással összeölelkezik a fényes gazdagság a legkétségbeejtőbb nyomorral, midőn a viruló, pezsgő élettel a csontos, zörgő halál lejt szerelmi táncot? Mert kell-e a legmerészebb fantáziával elgondolt ellentétek világában két nagyobb ellentét, mint a jólétől duzzadó, ékszerektől fényes bankár, vagy pénzarisztokrata fényes fogata, és az a durva, porlepte targonca, melyen egy nyers, gyalulatlan fakoporsót szállítanak a külváros valamely tömeglakásának szalmazsuppon elhalt páriája számára. S ez a két ellentét mégis mily békésen megtér egymás mellett. S így egymás mellett haladva vesznek el a fővárosi élet tengerében, így nyeli el őket a megsemmisülés . . .

S onnan a villanyfényes kávéház tükörelablaka mögül, akár mint a kinematograf nézőteréről nézve, valóban mozgóképek gyanánt váltakoznak egymással a különböző képek, újabb s mindig újabb tere nyílik a szemlélőnek nemcsak az élet hullámzását, de a toaletteket is megfigyelni s fogalmat alkothat magának a »jó vidéki« arról is, mi éppen a vidéken »budapesti divat« cím alatt ismeretes, s mit annyi majmoló előszeretettel utánoznak

a vidéken. Nos tehát akármi különösnek hangozzék is, bátran el lehet mondani, hogy valami általános, megszabott vagy jellemző divatról beszélni itt nem lehet. A minták mind párisiak s ezt a hölgyek követik, a férfiak divatját a walesi herceg szabja meg s ez természetesen nem fővárosi divat, vagy legfőlegb is csak annyiban az, a mennyiben Budapesten az ottani kereskedők jól megfontolt érdekeik tekintetbe vételével, eltekintve a hazai iparpartolásának elvétől, párisi és londoni divaticskéket árulnak s Budapestnek mindössze az az érdeme, hogy ott megszólás nélkül, jóval feltűnőbbben lehet járni, mint például nálunk, Pécsen. S ennek viszont nem a feltűnő viselet, vagy a divat általános volta, hanem az az oka, hogy Budapesten nem érnek rá az emberek egymással törődni, nem úgy mint nálunk, hol ha valaki szigetkülvárosban trüsszent, akkor — mire odaér — budaikülvárosban már egészségére kívánják.

Egyebekben pedig — kivéve a felső tizezreket — Budapesten nem tapasztalni valami óriási toalett-luxust. Egy elvitáztatlan előnye azonban van a pestieknek, hogy eleganciát kölcsönöz nekik öltözködésük izléses volta, mert bizony Budapesten hiába keresünk oly hölgyet, ki fekete aljhoz zöld derekat s krémszínű kalapot visel s nem találunk oly fiatal embert, ki pepita nadrághoz szürke jaquettet, piros nyakkendőt s tetejébe fekete cilindert viselne.

Még csak a kapitány volt hátra. Mikor látta, hogy nem bír a királyfival, kérésre fogta a dolgot.

— Édes vitéz uram! Tudom, hogy erősebb vagy nálamnál, hát megadom magamat. Kérj tőlem ami tetszik, csak életemnek kegyelmezz.

Megesett a királyfi szíve a zsványkapitányon, hát nem bántotta. Erre a zsványkapitány nagyon megörült és azt mondotta:

— Jó tetteid helyébe jót várj, fogd ezt az aranygyűrűt, talán még hasznát veheted.

A királyfi ujjára huzta az aranygyűrűt s mert már reggeledett, tovább ballagott.

Amint ment, mendegélt tuskón bokron, hegyen-völgyön keresztül, hát elért egy tóhoz. A tó partján a homokban egy kis aranyhalacska ficákkolt. Keservesen hánykolódott ide s tova, de sehogy sem bírt a tóba jutni. A királyfi megsajnálta és beledobta a kis aranyhalacskát a tóba.

Nagyon hálalkodott a kis aranyhalacska és azt mondta a királyfiak:

— Köszönöm jó királyfi, hogy megmentettél a biztos haláltól. Jó tetteid helyébe jót várj. Ha bajban leszel csak hívj engem, de így ám:

Csiri, biri, hajna,
Jó arany halacska!
Repülj, szaladj ussz ide,
Segíts nekem izibe.

A királyfi megköszönte az aranyhalacska jó tanácsát s tovább ballagott.

Amint ment, mendegélt, tuskón bokron, hegyen-völgyön keresztül, hát elért egy nagy odvas fához. Abban az odvas fában ezer meg ezer kis méhike lakott.

A méhikék nagyon megijedtek, hogy a királyfi majd elszedi tőlük a mézet, körülröpködtek az odvas fat s egyre csak azt zümmögtek:

Jó királyfi, züm!
Ne vedd el minket züm!
Ne vedd el a mézünket,
Inkább segítünk néked,
Züm, züm, züm!

A királyfi nagyon csodálkozott, hogy a méhikék beszélni is tudnak és azt mondta:

Dehogy is bántlak én benneteket. De hát hogyan tudátok ti nekem segíteni?

Erre oda röpült a méhikék királynéja és azt mondta:

— Ha szükségben, bajban leszel, csak hívj minket, de így ám:

Ezekkel aztán el is lenne mondva mindaz a jó, amit hirtelen, így mozgóképek-felvételek alkalmával el lehet mondani s bizony az érem másik fele Budapesten sem oly szép, mint mi »jó vidékiek« azt gondoljuk s ha valami kicsinyes bajunk esik idelelt, sőt hajtozva emlegetjük a székesfőváros nevét, hol hej, bezzeg másként van minden!

Nos hát nincs szándékom kisebbiteni a székesfőváros érdemeit, de itt sincs ám minden úgy, ahogy kellene.

Mi pécsiek például nem győzünk panaszkodni a rendőrség ellen, panaszkodunk pedig főleg azért, mert kevés van belőle. Azonban ugyilátszik, Budapesten sem igen bővelkednek Mihaszna Andrások dolgában, mert ott is — legalább aránylag — kevés a rendőr. Nem vagyok fővárosi lakó, csak amolyan »jó vidéki« s lehet, hogy tán nyakatekert ama okoskodásom, mely szerint nem lehet abból tulságosan sok sehol, miből minden öt-hatezer lépésre csak egy jut. Pesten pedig bátran mehet az ember öt-hatezer lépést anélkül, hogy rendőrt találjon.

Nem különb a »pincér ügy« sem. Mig nálunk idelelt rossz kiszolgálásnak mondjuk, ha ünnepnapon háromszor kell egy pincér után kiabálnunk, odafönt — főleg oly vendéglakban, hol »gyors és pontos kiszolgálás«-t hirdetnek — felőráig is kell orditoznunk, mig valamely frakkos alak felénk lebeg s aztán uri hanyagsággal kérdi:

Jertek, jertek méhikék,
Itt van a nagy ellenség!
Csak vágjátok, csak szurjátok,
Amíg ellenséget láttok.

A királyfi szépen megköszönte a méhkirályné tanácsát és tovább ballagott

Ment, ment, mendegélt, hegyen-völgyön, vizen-szárazon keresztül, végre kilencednap elért a százszor-szép királykisasszony hazájába. Mindjárt a királyhoz ment s megkérte a kis Gizuskát feleségének. Az öreg király leányához küldte a királyfit.

Nagyon megörült a királykisasszony a deli királyfinak és azt mondta neki:

— Jó, elmegyek hozzád, leszek a feleséged, ha három kívánságomat teljesíted. Először: édes apám a zöld királylyal háboruban van. Kergesd el országunktól az ellenséget.

Nagyon busult a királyfi, mikor a szép Gizuska kívánságát meghallotta, de azért csak elindult. A mint ment, mendegélt, eszébe jutott a méhikék királyréjának mondása. Elkezdte hát:

Jertek, jertek méhikék,
Itt van a nagy ellenség!
Csak vágjátok, csak szurjátok,
Amíg ellenséget láttok.

No lett most olyan zenebona, a milyen még nem volt. Az ellenség már majdnem a királyfi előtt volt, de bezzeg visszafordultak. Ki merre tudott, arra futott. Százezer millió méhike röpködött a levegőben, szurtak, vágták az ellenséget.

A királyfi csak nézte-nézte és mikor az ellenség már az utolsó szálig le volt vágva, nagyot ugrott örömeiben s sietve ment a százszorszép királykisasszonyhoz, hogy megvigye neki az örömhirt. A szép Gizuska is megörült és azt mondta:

— Az első kívánságomnak emberül megfeleltél, most halld a másodikat. A Balatonban van egy aranytű, az édes anyám ejtette bele, a mikor arra ment. Azt hozd el énnekem.

Nagyon busult a királyfi, de mit volt mit tenni, csak elindult a Balaton felé. A mikor oda ért és meglátta a nagy vizet, még jobban elbusult Hanem egyszerre eszébe jutott a kis arany halacska, hát rákezde:

Csiri, biri, hajna,
Jó arany halacska.
Repülj, szaladj, ussz ide,
Segíts nekem izibe.

Alig, hogy ezt kimondta, már ott volt előtte a kis arany halacska. A királyfi elmondta mit kíván tőle a királykisasszony. Az arany halacska megvigasztalta a királyfit, gyorsan beugrott a vízbe, hármát-négyet fordult benne és már hozta az aranytűt.

— Mit akar?

És ez ellen az udvariatlan megszólítás ellen ne merj appellálni, óh jámbor vidéki, mert még megcsik, hogy boszúból egy óráig vársz például a rostélyosodra, melyet ugyan szépen garnirozva raknak eléd, de mely kevés változással bátran beillenék csizmatalpnak is. Érdekes azonban egy-egy ilyen pincér »urak«-kal megtöltött vendéglő étlapja. Pesten, hol már szintén mindent a »reklám« jegyében követnek el, nem elégszenek meg azzal, hogy a különböző élclapok minden héten kisserkesztik sorban az összes minisztereket, hanem odaviszik őket az étlapra s a különböző politikai párti embereknek azzal kedveskednek, hogy megetetik velük a minisztereket pecsenye, vagy rántott sült képében. Így van például: »Wekerle-rostélyos«, »Hegedüs-pörkölt«, »Széll Kálmán sült«, »Rántott borjuvelő à la Bánffy« stb. Persze az ember csak akkor vág már családított képet, midőn feltalálja neki a rendelt ételt, mert a Wekerle-rostélyos is csak vén marhahusból van, a sült velő pedig, dacára Bánffy voltának, nem hibabb a többi borjuvelőnél. No, de ezt megbocsájtja mindenki Budapesten, hol egy vágy vezérli az embereket: megélni úgy, ahogy lehet s lehetőleg a büntetőtörvénykönyv keretén kívül.

Lassacskán azonban már elfogynak kinematografomból a változatok, még csak ne-

Hanem hátra volt még a harmadik kívánság, azért Gizuska azt mondta a királyfinak:

— Derék levante vagy. A harmadik kívánságomha teljesíted, feleséged leszek. Édes anyám, az Isten boldogítsa, valamikor régen elveszítette a karika gyűrűjét, azt akarom ujjamra huzni.

Nagyon busult a királyfi, a mikor ezt meghallotta, de mit volt mit tenni, csak elindult. Már az egész világot bejárta, de seholy sem talált az arany gyűrűre. Hát a mint ment mendegélt vizen, szárazon, földön, levegőben, egyszerre csak eszébe jutottak a zsványok.

Hopp, meg van! Akkorát ugrott a királyfi örömeiben, hogy menten tizenhárom csillagot vert le az égről. Levette ujjáról a gyűrűt, a mit a zsványkapitánytól kapott s kívül belül jól megnézte. Hát mit látott, a gyűrűbe be volt írva a királykisasszony marnuskájának a neve. Egyenesen a százszorszép királykisasszonyhoz szaladt.

Gizuska úgy megörült a karika gyűrűnek, hogy össze-vissza csókolta a királyfit. Aztán csaptak olyan lakodalmat, hogy az egész ország táncolt örömeiben.

Az öreg király átadta az országot a királyfinak, aztán szép csendesen elnyargalozott a másik világra. A királyfi meg a királykisasszony, nagyon, de nagyon boldogan éltek.

Ha meg nem haltak, tán még most is élnek.

*

Ha jók lesztek, a jövő csütörtökön ismét mesélek. Tehát a viszontlátásra, édes kis olvasóim.

Napirend 1900. augusztus 24-én

Naptár: péntek, aug. 24. — Róm. kath.: Bertalan. — Prot.: Bertalan. — Görög-kel.: (aug. 11.) Euplusz — Zsidó: Ab 29. — Nap kél 5 óra 8 perckor; nyugszik 7 óra 54 perckor. — Hold kél éjjel 4 óra 10 perckor; nyugszik este 6 óra 54 perckor.

Időjelzés: A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz és meleg idő várható.

— (Felhívás a községi közigazgatási tanfolyamra.) Az 1900. évi 20. t. c. alapján Pécsen szervezett községi közigazgatási tanfolyam működését 1900. évi szept. hó 1-én megkezdi. Ezen tanfolyamra felvételenek azok, kik 1) a főgimnázium vagy főreáliskola 8 osztályát vagy ezen középtanodákkal egyenrangú más középtanodák iskolát vagy megfelelő katonai tanintézetet sikeresen végeztek, és az iskolai tanulmányok befejezése után valamely községjegyzői irodában mint aljegyzők (segédjegyzők, jegyzősegéd) jegyzői irnokok vagy jegyzőgyakornokok legalább egy évi gyakorla-

hány apróbb, szakgatott képecském van s ezek közül első helyen áll az a bizonyos »Ofen-Pest«-féle históriának a képe.

Kétségtelenül kötelessége Magyarország székesfővárosának tiltakozni az ellen, hogy a mi derék osztrák szomszédjaink csupa önkényből agyba-tőbe »Ofen-Pest«-ezzenek bennünket, hanem ha az ember úgy villanyoson végigrobog a Teréz-köruton, Andrassy-uton és Kerepesi-uton, hát Isten ucsce! Jó érzésű magyar ember legyen, a ki maga is nem azt hiszi, hogy »Ofen-Pest«-en van. Mintha csak összeválogatták volna őket, úgy sorakoznak egymás mellé a különböző német feliratu cégtáblák, hol a cégtulajdonosok neve gyanánt holmi: »Bimsenstein«, »Heller«, »Fein«, »Klein«, »Kohn« (töméntelen változatban), »Rothkopf«, »Grünbaum«, »Vaterhaus«, »Diamant«, »Saltzstangl«, »Menier«, »Mann«, »Tiroler«, »Kukuruzfeld« stb. szerepelnek!

Még egy kép van hátra, melynél berregve rögződik meg a kinematograf s mely a maga teljes fejletlen pompájával mered a szemlélőre s ez a budapesti bazilika, ez az, mi még mindig épül s melynek el nem készülte anynyira átment a köztudatba, hogy a pesti mulató jogászgyerek még ma is a »Soh' se halunk meg« helyett azt kiáltja:

— Bazilika halunk meg!

tot töltötték; az 1900/1. évben tanfolyamhallgatókul felvétetnek az 1900. év szeptember hó 1-én tényleges szolgálatban álló azon községi aljegyzők (segédjegyzők, jegyzősegédek), jegyzőgyakornokok és jegyzői irnokok is, kik az 1883. I. t. c. 6. §-ban előirt iskolai alapképzettség megszerzése (6 gimnáziumi, reáliskolai, vagy polgári iskolai osztály, avagy ezen középtanodákkal egyenrendű kereskedelmi iskola vagy megfelelő katonai tanfolyam sikeres végzése) után, de 1900. évi szept. hó 1-ét megelőzőleg megkezdett legalább egy évi gyakorlatot tudnak kimutatni; továbbá azok a községi aljegyzők (segédjegyzők, jegyzősegédek), jegyzőgyakornokok és jegyzői irnokok is, a kik 1900. évi szept. hó 1-én hadkötelezettségi tényleges szolgálatot teljesítenek, a mennyiben ennek teljesítésére közvetlenül hivatali szolgálatukból vonultak be s a mennyiben fentemlített képzettséggel és gyakorlattal bírnak. 2) az állami hivatalos nyelvet szóval és írásban bírják; 3) feddhetlen előéletűek; azok, a kik ezen tanfolyam 1900/1. tanévre felvétetni óhajtanak, tartoznak szándékukat folyó évi szeptember hó 1—5-ike között alulírott tanfolyami igazgatónál (Pécs, vármegyei székház I. emelet) okmányaik bemutatása mellett szóval vagy írásban bejelenteni. A jelentkezettek a fel vagy fel nem vételről írásbelileg értesítetnek. Az évi tandíj 40 korona, mely összeg felvéneként 20—20 koronás részletben előre fizetendő; szegénysorsu hallgatók tandíjelengedésben részesíthetők. A tanfolyam tanulmányi időtartama szept. hó 1-től június hó 30-ig terjed és két (u. m. szept., január és febr. — június hónapokra terjedő) félévre oszlik. A tanfolyamra vonatkozó és a nagyméltóságú belügyminiszter által f. é. 90000. sz. a. kiadott szabályrendeletben foglalt további részletes határozmányok a »Budapesti Közlöny« f. évi aug. hó 19-én megjelent 190-ik, és a »Belügyi Közlöny« ugyancsak aug. hó 19-iki 15-ik számában közzététetett. Pécsen, 1900. évi aug. hó 22-én. Koszits Kamill, s. k. vármegyei főjegyző, a Pécsen szervezett községi közigazgatási tanfolyam igazgatója.

— (Japániai Pécsen.) A párisi világiállításon Pécs hirneve nagyon emelkedett, természetesen a Zsolnay gyár révén, melynek megtekintésére tegnap este két japáni porcellángyáros érkezett a gyorsvonattal Pécsre s itt az Arany hajóban szálltak meg. A két japáni porcellánkereskedő sajátkezűleg írta fel nevét a szobapincér jegyzőkönyvébe s így hangzik: S. Kinkocan, az egyik neve, a másiké N. Fújiye. Valószínűleg Tókióból valók, mert a legtöbb anxi kártyát, melyen saját írásukat használják, oda küldik. Az egyik törli a német nyelvet, a másik nem beszél németül. A párisi világiállításról eljövén, Európa nagyobb porcellán gyárait tekintik meg s így kerültek Pécsre. A két japáni vendég európai öltözetben jár, azonban — igen természetesen — rögtön meg lehet ismerni, hogy japánok. Ma reggel nyolc órakor fiakerre ültek s kihajtottak a Zsolnay gyárta, hol megnézték nagy figyelemmel az egész gyárat, annak berendezését. Onnan visszatérve a várost nézegették, majd este elhagyták a várost.

— (Áthelyezés.) A m. kir. pénzügy. miniszter Berecky Miksa pécsi m. kir. pénzügyi titkár a székesfővárosi pénzügyigazgatóságához ugyanily minőségben áthelyezte s helyébe Radiszlovits József temesvári segédtitkár nevezte ki.

— (Megyei árvaházi választmány) folyó augusztus hó huszonötödikén (szombaton) délelőtt 10 órakor ülést tart a vármegyei árvaházán az 1900/1901. tanévre jelentkezett árvák felvétele tárgyában. Az árvaházi

mivelhet, míg ha csak műkedvelésből válna el valaki ezt a tárcát, kimondhatlan kárt, csapást hozhat reánk csak egy téves irányu intézkedése is.

Hogy némely érdekelt konzorcium nem nézi jó szemmel őt a miniszteri székben, az nem lehet irányadó, mert utóvégre nem lehet pár embernek fejős tehene az egész ország gazdaközönsége, nem kell az elégedetlenkedőket félteni, nem halnak azok már éhen.

Ha pedig mégis a sok megtámadtatás, a sok áskálódás arra az elhatározásra bírná a minisztert, hogy ott hagyja miniszteri székét, mielőtt azon nagy és nemes munkáját befejezné, el kell a gazdaközönségnek mindent követni, hogy őt maradásra bírja. Mert ha a börze-lovagjainak sikerül őt elüldözni, úgy elbizakodottságukban, nagy hatalmuk tudatában kétszeres erővel döntik halomra a hosszú, nehéz fáradság által kivívott sikereket és a szegény gazda ott lesz, a hol az a bizonyos mádi regále bérlő.

Lukács Iván.

Hírek.

Pécs, 1900. augusztus 23.

A szép királykisasszony.

(Mese.)

Irta: Albert bácsi.

Valamikor valahol, a jó Isten tudja hol; túl a Dunán, túl a Tiszán; túl a nagy hegyen, erdős völgyes bérceken, lakott egyszer egy király, annak meg volt egy gyönyörűséges leánya, a százszor szép Gizuska.

Már tizenhét esztendő lett a szép Gizuska s mert a király nagyon öreg volt már, hát férjhez szerette volna adni. Igen ám, de hiába akarta a király, a szépséges királykisasszony csak azért sem akart és minden biztatásra csak annyit mondott:

— Főlséges királyom, édes apám uram! Már ha présbe csavarnál is, én csak ahhoz megyek feleségnek, aki három kívánságomat teljesíti.

A jó öreg király nagyon elsomorodott,

hogy leánya olyan makrancos, de mit volt mit tenni, kidoboltatta az egész országban, hogy egyetlen leánya, a százszor szép Gizuska csak ahhoz megy, aki három kívánságát teljesíti. A kinek tetszik szerencsét próbálni, hát rajta.

Alig hogy a dobos visszatért, hát uram teremtem, egyik kérő a másikat kergette. Jöttek császárok, királyok, hercegek, grófok, bárók, böcskoros nemesek, ablakos tótok, de bizony egyik sem tudta a százszorszép Gizuska három kívánságát teljesíteni.

A jó öreg király nagyon megharagudott, hogy a sok kérő között egy ép kéz-láb eszű gavallér sem akadt, elküldötte a baktort, dobolná ki az egész világon, hogy a melyik kérő a százszorszép királykisasszony kívánságát teljesíteni nem tudja, hát azt menten nyársba huzatja. De bezeget most elmaradt a kérő.

Messze messze földön híre ment a Gizuska szépségének, hát nem csoda, hogy a szomszéd király egyetlen fia, Lajos is hallott róla. Gondolta magában, akármilyen lesz is, megpróbálom. Legény volt a talpán Lajos, nem ijedt meg a maga árnyékától, de még a másétól sem.

Egyik reggel csak elindult a deli királyfi. Hát amint ment, mendegélt, tüskön bokron, hegyen-völgyön keresztül, már nagyon elfáradt, amikor egy kis szalmafüdeles házikóhoz ért.

Éppen este lett, a királyfi nem sokat teketóriázott, hanem megzörgette az ajtót. Alig hogy zörgetett, hát egy nagyon, de nagyon csunya vén boszorkány dugta ki a fejét. A királyfi illedelmesen köszöntött.

— Jó estét öreg anyám! Az én Istenem áldja meg, jó pénzért ad-e szállást az éjszakára.

— Itt bizony nem kap szállást senki ember fia, — rikogott a boszorkány — se jó pénzért, se rosszért, fel is ut, alá is ut. Ez nem csárda.

— Hát iszen tudom én, hogy ez nem csárda, de hát hova menjek most éjszakának idején?

A királyfi aztán addig-addig kérlelte a vén boszorkányt, míg végre mégis csak beeresztette a kunyhóba.

A királyfi fáradt is volt, álmos is volt, hát hamarosan elaludt.

Amint legjavában aludt, kinyílik az ajtó és egyszorjába tizenkét zsvány jött be. Mindjárt észrevették a királyfit s megakarták ölni. Amint a zsványok maguk között tanakodtak, hogyan ölnék meg a királyfit, az fölébredt, kirántotta kardját s sorjába lekasabolta őket.

a vidéken. Nos tehát akármily különösnek hangozzék is, bátran el lehet mondani, hogy valami általános, megszabott vagy jellemző divatról beszélni itt nem lehet. A minták mind párisiak s ezt a hölgyek követik, a férfiak divatját a walesi herceg szabja meg s ez természetesen nem fővárosi divat, vagy legfőlegb is csak annyiban az, a mennyiben Budapesten az ottani kereskedők jól megfontolt érdekeik tekintetbe vételével, eltekintve a hazai iparpartolásának elvétől, párisi és londoni divatcikkeket árulnak s Budapestnek mindössze az az érdeme, hogy ott megszólás nélkül, jóval feltűnőbbben lehet járni, mint például nálunk, Pécsen. S ennek viszont nem a feltűnő viselet, vagy a divat általános volta, hanem az az oka, hogy Budapesten nem érnek rá az emberek egymással törődni, nem úgy mint nálunk, hol ha valaki szigetkülvárosban trüsszent, akkor — mire odaér — budaikülvárosban már egészségére kívánják.

Egyebekben pedig — kivéve a felső tizezreket — Budapesten nem tapasztalni valami óriási toalett-luxust. Egy elvitázhatatlan előnye azonban van a pestieknek, hogy eleganciát kölcsönöz nekik öltözködésük izléses volta, mert bizony Budapesten hiába keresünk oly hölgyet, ki fekete alhoz zöld derekat s krémszínű kalapot visel s nem találunk oly fiatal embert, ki pepita nadrághoz szürke jaquettet, piros nyakkendőt s tetejébe fekete cilindert viselne.

Még csak a kapitány volt hátra. Mikor látta, hogy nem bír a királyfival, kérésre fogta a dolgot.

— Édes vitéz uram! Tudom, hogy erősebb vagy nálamnál, hát megadom magamat. Kérj tőlem ami tetszik, csak életemnek kegyelmezz.

Megesett a királyfi szíve a zsványkapitányon, hát nem bántotta. Erre a zsványkapitány nagyon megörült és azt mondotta:

— Jó tettet helyébe jót várj, fogd ezt az aranygyűrűt, talán még hasznát veheted.

A királyfi ujjára huzta az arany gyűrűt s mert már reggeledett, tovább ballagott.

Amint ment, mendegélt tüskön bokron, hegyen-völgyön keresztül, hát elért egy tóhoz.

A tó partján a homokban egy kis arany halacska ficáukolt. Keservesen hanykolódott ide s tova, de sehogy sem bírt a tóba jutni. A királyfi megsajnálta és beledobta a kis aranyhalacska a tóba.

Nagyon hálalkodott a kis aranyhalacska és azt mondta a királyfiának:

— Köszönöm jó királyfi, hogy megmentettél a biztos haláltól. Jó tettet helyébe jót várj. Ha bajban leszel csak hívj engem, de így ám:

Csiri, biri, hajna,
Jó arany halacska!
Replj, szaladj ussz ide,
Segits nekem izibe.

A királyfi megköszönte az aranyhalacska jó tanácsát s tovább ballagott.

Amint ment, mendegélt, tüskön bokron, hegyen-völgyön keresztül, hát elért egy nagy odvas fához. Abban az odvas fában ezer meg ezer kis méhike lakott.

A méhikék nagyon megijedtek, hogy a királyfi majd elszedi tőlük a mézet, körülröpködtek az odvas fat s egyre csak azt zümmögtek:

Jó királyfi, züm!
Ne bánts minket züm!
Ne vedd el a mézünket,
Inkább segítünk néked,
Züm, züm, züm!

A királyfi nagyon csodálkozott, hogy a méhikék beszélni is tudnak és azt mondta:

Dehogy is bántlak én benneteket. De hát hogyan tudnátok ti nekem segíteni?

Erre oda röpült a méhikék királynéja és azt mondta:

— Ha szükségben, bajban leszel, csak hívj minket, de így ám:

Ezekkel aztán el is lenne mondva mindaz a jó, amit hirtelen, így mozgófénykép-felvételek alkalmával el lehet mondani s bizony az érem másik fele Budapesten sem oly szép, mint mi »jó vidékiek« azt gondoljuk s ha valami kicsinyes bajunk esik idelent, sóhajtozva emlegetjük a székesfőváros nevét, hol hej, bezeget masként van minden!

Nos hát nincs szándékom kisebbiteni a székesfőváros érdemeit, de itt sincs ám minden úgy, ahogy kellene.

Mi pécsiek például nem győzünk panaszkodni a rendőrség ellen, panaszkodunk pedig főleg azért, mert kevés van belőle. Azonban ugylátszik, Budapesten sem igen bővelkednek Mihaszna Andrások dolgában, mert ott is — legalább aránylag — kevés a rendőr. Nem vagyok fővárosi lakó, csak amolyan »jó vidéki« s lehet, hogy tán nyakatekert ama okoskodásom, mely szerint nem lehet abból tulságosan sok sehol, miből minden öt-hatezer lépésre csak egy jut. Pesten pedig bátran mehet az ember öt-hatezer lépést anélkül, hogy rendőrt találjon.

Nem különb a »pincér ügy« sem. Mig nálunk idelent rossz kiszolgálásnak mondjuk, ha ünnepnapon háromszor kell egy pincér után kiabálnunk, odafönt — főleg oly vendéglőkben, hol »gyors és pontos kiszolgálás«-t hirdetnek — félóraig is kell orditoznunk, mig valamely frakkos alak felénk lebeg s aztán uri hanyagsággal kérdi:

Jertek, jertek méhikék,
Itt van a nagy ellenség!
Csak vágjátok, csak szurjátok,
Amíg ellenséget láttok.

A királyfi szépen megköszönte a méhkirályné tanácsát és tovább ballagott

Ment, ment, mendegélt, hegyen-völgyön, vizen-szárazon keresztül, végre kilencednap elért a százszor-szép királykisasszony hazájába. Mindjárt a királyhoz ment s megkérte a kis Gizuskát feleségének. Az öreg király leányához küldte a királyfit.

Nagyon megörült a királykisasszony a deli királyfinak és azt mondta neki:

— Jó, elmegyek hozzád, leszek a feleséged, ha három kívánságomat teljesíted. Először: édes apám a zöld királylyal háboruban van. Kergesd el országunktól az ellenséget.

Nagyon busult a királyfi, mikor a szép Gizuska kívánságát meghallotta, de azért csak elindult. A mint ment, mendegélt, eszébe jutott a méhikék királyréjának mondása. Elkezdte hát:

Jertek, jertek méhikék,
Itt van a nagy ellenség!
Csak vágjátok, csak szurjátok,
Amíg ellenséget láttok.

No lett most olyan zenebona, a milyen még nem volt. Az ellenség már majdnem a királyfi előtt volt, de bezzeg visszafordultak. Ki merre tudott, arra futott. Százezer millió méhike röpködött a levegőben, szurtak, vágták az ellenséget.

A királyfi csak nézte-nézte és mikor az ellenség már az utolsó szálig le volt vágva, nagyot ugrott örömeiben s sietve ment a százszorszép királykisasszonyhoz, hogy megvigye neki az örömhirt. A szép Gizuska is megörült és azt mondta:

— Az első kívánságomnak emberül megfeleltél, most halld a másodikat. A Balatonban van egy aranytű, az édes anyám ejtette bele, a mikor arra ment. Azt hozd el énnekem.

Nagyon busult a királyfi, de mit volt mit tenni, csak elindult a Balaton felé. A mikor oda ért és meglátta a nagy vizet, még jobban elbusult Hanem egyszerre eszébe jutott a kis arany halacska, hát rákezdte:

Csiri, biri, hajna,
Jó arany halacska.
Repülj, szaladj, ussz ide,
Segíts nékem izibe.

Alig, hogy ezt kimondta, már ott volt előtte a kis arany halacska. A királyfi elmondta mit kíván tőle a királykisasszony. Az arany halacska megvigasztalta a királyfit, gyorsan beugrott a vízbe, hármát-négyet fordult benne és már hozta az aranytűt.

— Mit akar?

És ez ellen az udvariatlan megszólítás ellen ne merj appellálni, óh jámbor vidéki, mert még megessik, hogy boszúból egy óráig vársz például a rostélyosodra, melyet ugyan szépen garnirozva raknak eléd, de mely kevés változással bátran beillenék csizmatalpnak is. Érdekes azonban egy-egy ilyen pincér »urak«-kal megtöltött vendéglő étlapja. Pesten, hol már szintén mindent a »reklám« jegyében követnek el, nem elégszenek meg azzal, hogy a különböző étlapok minden héten kisserkesztik sorban az összes minisztereket, hanem odaviszik őket az étlapra s a különböző politikai párti embereknek azzal kedveskednek, hogy megetetik velük a minisztereket peccenyé, vagy rántott sült képében. Így van például: »Wekerle-rostélyos«, »Hegedüs-pörkölt«, »Széll Kálmán sült«, »Rántott borjuvelő à la Bánffy« stb. Persze az ember csak akkor vág már családított képet, midőn feltalálja neki a rendelt ételt, mert a Wekerle-rostélyos is csak vén marhahusból van, a sült velő pedig, dacára Bánffy voltának, nem higabb a többi borjuvelőnél. No, de ezt megbocsájtja mindenki Budapesten, hol egy vágy vezérli az embereket: megélni úgy, ahogy lehet s lehetőleg a büntetőtörvénykönyv keretén kívül.

Lassacskán azonban már elfogynak kinematografomból a változatok, még csak ne-

Hanem hátra volt még a harmadik kívánság, azért Gizuska azt mondta a királyfinak:

— Derék levante vagy. A harmadik kívánságomat ha teljesíted, feleséged leszek. Édes anyám, az Isten boldogítsa, valamikor régen elveszítette a karika gyűrűjét, azt akarom ujjamra huzni.

Nagyon busult a királyfi, a mikor ezt meghallotta, de mit volt mit tenni, csak elindult. Már az egész világot bejárta, de sehol sem talált az arany gyűrűre. Hát a mint ment mendegélt vizen, szárazon, földön, levegőben, egyszerre csak eszébe jutottak a zsványok.

Hopp, meg van! Akkorát ugrott a királyfi örömeiben, hogy menten tizenhárom csillagot vert le az égről. Levette ujjáról a gyűrűt, a mit a zsványkapitánytól kapott s kívül belül jól megnézte. Hát mit látott, a gyűrűbe be volt írva a királykisasszony mamskájának a neve. Egyenesen a százszorszép királykisasszonyhoz szaladt.

Gizuska úgy megörült a karika gyűrűnek, hogy össze-vissza csókolta a királyfit. Aztán csaptak olyan lakodalmat, hogy az egész ország táncolt örömeiben.

Az öreg király átadta az országot a királyfinak, aztán szép csendesen elnyargalozott a másik világra. A királyfi meg a királykisasszony, nagyon, de nagyon boldogan éltek.

Ha meg nem haltak, tán még most is élnek.

*

Ha jók lesztek, a jövő csütörtökön ismét mesélek. Tehát a viszontlátásra, édes kis olvasóim.

Napirend 1900. augusztus 24-én

Naptár: péntek, aug. 24. — Róm. kath.: Bertalan. — Prot.: Bertalan. — Görög-kel.: (aug. 11.) Euplusz — Zsidó: Ab 29. — Nap kél 5 óra 8 perckor; nyugszik 7 óra 54 perckor. — Hold kél éjjel 4 óra 10 perckor; nyugszik este 6 óra 54 perckor.

Időjelzés: A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz és meleg idő várható.

— **Felhívás a községi közigazgatási tanfolyamra.** Az 1900. évi 20. t. c. alapján Pécsen szervezett községi közigazgatási tanfolyam működését 1900. évi szept. hó 1-én megkezdi. Ezen tanfolyamra felvétetnek azok, kik 1) a főgimnázium vagy főreáliskola 8 osztályát vagy ezen középtanodákkal egyenrangú más középfokú iskolát vagy megfelelő katonai tanintézetet sikeresen végeztek, és az iskolai tanulmányok befejezése után valamely községjegyzői irodában mint aljegyzők (segédjegyző, jegyzősegéd) jegyzői irnokok vagy jegyzőgyakornokok legalább egy évi gyakorla-

hány apróbb, szakgatott képecském van s ezek közül első helyen áll az a bizonyos »Ofen-Pest«-féle históriának a képe.

Kétségtelenül kötelessége Magyarország székesfővárosának tiltakozni az ellen, hogy a mi derék osztrák szomszédjaink csupa önkényből agyba-főbe »Ofen-Pest«-ezzenek bennünket, hanem ha az ember úgy villanyoson végigrobog a Teréz-köruton, Andrassy-uton és Kerepesi-uton, hát Isten ucsse! Jó érzésű magyar ember legyen, a ki maga is nem azt hiszi, hogy »Ofen-Pest«-en van. Mintha csak összeválogatták volna őket, úgy sorakoznak egymás mellé a különböző német feliratu cégtáblák, hol a cégtulajdonosok neve gyanánt holmi: »Bimsenstein«, »Heller«, »Fein«, »Klein«, »Kohn« (töméntelen változatban), »Rothkopf«, »Grünbaum«, »Vaterhaus«, »Diamant«, »Saltzstangl«, »Menier«, »Mann«, »Tiroler«, »Kukuruzfeld« stb. szerepelnek!

Még egy kép van hátra, melynél berregve rögződik meg a kinematograf s mely a maga teljes fejletlen pompájával mered a szemlélőre s ez a budapesti bazilika, ez az, mi még mindig épül s melynek el nem készülte anynyira átment a köztudatba, hogy a pesti mulató jogászgyerek még ma is a »Soh' se halunk meg« helyett azt kiáltja:

— Bazilika halunk meg!

tot töltötték; az 1900/1. évben tanfolyamhallgatókul felvétetnek az 1900. év szeptember hó 1-én tényleges szolgálatban álló azon községi aljegyzők (segédjegyzők, jegyzősegédek), jegyzőgyakornokok és jegyzői irnokok is, kik az 1883. I. t. c. 6. §-ban előirt iskolai alapképzettség megszerzése (6 gimnáziumi, reáliskolai, vagy polgári iskolai osztály, avagy ezen középtanodákkal egyenrendű kereskedelmi iskola vagy megfelelő katonai tanfolyam sikeres végzése) után, de 1900. évi szept. hó 1-ét megelőzőleg megkezdett legalább egy évi gyakorlatot tudnak kimutatni; továbbá azok a községi aljegyzők (segédjegyzők, jegyzősegédek), jegyzőgyakornokok és jegyzői irnokok is, a kik 1900. évi szept. hó 1-én hadkötelezettségi tényleges szolgálatot teljesítenek, a mennyiben ennek teljesítésére közvetlenül hivatali szolgálatukból vonultak be s a mennyiben fentemlített képzettséggel és gyakorlattal bírnak. 2) az állami hivatalos nyelvet szóval és írásban bírják; 3) feddhetlen előéletűek; azok, a kik ezen tanfolyam 1900/1. tanévre felvétetni óhajtanak, tartoznak szándékukat folyó évi szeptember hó 1—5-ike között alulírott tanfolyami igazgatónál (Pécs, vármegyei székház I. emelet) okmányaik bemutatása mellett szóval vagy írásban bejelenteni. A jelentkezettek a fel vagy fel nem vételről írásbelileg értesítetnek. Az évi tandíj 40 korona, mely összeg félévenként 20—20 koronás részletben előre fizetendő; szegénysorsu hallgatók tandíjelengedésben részesíthetők. A tanfolyam tanulmányi időtartama szept. hó 1-től június hó 30-ig terjed és két (u. m. szept., január és febr. — június hónapokra terjedő) félévre oszlik. A tanfolyamra vonatkozó és a nagyméltóságú belügyminiszter által f. é. 90000. sz. a. kiadott szabályrendeletben foglalt további részletes határozmányok a »Budapesti Közlöny« f. évi aug. hó 19-én megjelent 190-ik, és a »Belügyi Közlöny« ugyancsak aug. hó 19-iki 15-ik számában közzététetett. Pécsen, 1900. évi aug. hó 22-én. Koszits Kamill, s. k. vármegyei főjegyző, a Pécsen szervezett községi közigazgatási tanfolyam igazgatója.

— **(Japániai Pécsen.)** A párisi világiállításon Pécs hirneve nagyon emelkedett, természetesen a Zsolnay gyár révén, melynek megtekintésére tegnap este két japáni porcellángyáros érkezett a gyorsvonattal Pécsre s itt az Arany hajóban szálltak meg. A két japáni porcellánkereskedő sajátkezüleg írta fel nevét a szobapincér jegyzőkönyvébe s így hangzik: S. Kinlocan, az egyik neve, a másiké N. Fújiye. Valószínűleg Tókióból valók, mert a legtöbb anix kártyát, melyen saját írásukat használják, oda küldik. Az egyik törri a német nyelvet, a másik nem beszél németül. A párisi világiállításról eljövén, Európa nagyobb porcellán gyárait tekintik meg s így kerültek Pécsre. A két japáni vendég európai öltözetben jár, azonban — igen természetesen — rögtön meg lehet ismerni, hogy japánok. Ma reggel nyolc órakor fiakerre ültek s kihajtottak a Zsolnay gyárka, hol megnézték nagy figyelemmel az egész gyárat, annak berendezését. Onnan visszatérve a várost nézegették, majd este elhagyták a várost.

— **(Áthelyezés.)** A m. kir. pénzügy. miniszter Berecky Miksa pécsi m. kir. pénzügyi titkárt a székesfehérvári pénzügyigazgatóságához ugyanily minőségben áthelyezte s helyébe Radiszlovits József temesvári segédtitkárt nevezte ki.

— **(Megyei árvaházi választmány)** folyó augusztus hó huszonötödikén (szombaton) délelőtt 10 órakor ülést tart a vármegyeiházán az 1900/1901. tanévre jelentkező árvák felvétele tárgyában. Az árvaházi

választmány már július hóban tartott e tárgyban ülést, mely alkalommal fel is vették az 1900/1901. tanévre jelentkezett árvákat, ezek közül azonban ketten bejelentvén, hogy a felmerült körülmények folytán a felvételre nem reflektálnak, az így megüresedett két hely betöltésével fog a vármegyei árvaházi választmány szombati ülésében foglalkozni.

— **(Jelentés a vizről.)** A főmérnöki hivatal a Tettye-forrás vizállásáról a következőket jelenti: A vitzartók tele vannak; a Tettye forrás vízszolgáltató képessége folyó hó 23-án reggel 1520 köbméter.

— **(Új anyakönyvvezetők.)** A belügyminiszterium vezetésével megbízott m. kir. miniszterelnök Baranya vármegyében anyakönyvvezetők a kácsfalui kerületbe Kovács Pál ottani anyakönyvvezető helyettesét, a ráckozariba pedig *Ihrig* Vilmos körjegyzőt, továbbá anyakönyvvezető helyettesekké a versendi kerületbe *Tóth* István segédjegyzőt, a kácsfaluba *Wogl* Mihály segédjegyzőt s végül az abaligetibe *Rák* János segédjegyzőt nevezte ki és a versendi anyakönyvvezetőhelyettes kivételével, valamennyit a házassági anyakönyv vezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbízta.

— **(Halálozás.)** *Schmidt* Ferenc, a veszprémi püspöki uradalom nyugalmazott erdőmestere, életének 87 ik évében Sümegen meghalt. Az elhunytat Pécsen is gyászolják a *Putzer*- és *Hartl*-családok. Özvegye, szül. *Főkővy* Anna, kivel hatvanhárom évig élt házasságban, gyermekei, unokái és egy dedunokája siratják.

— **(Munkások balesete.)** Egyszerre két munkás balesetéről is veszünk hírt. Az egyik *Ekr* János szikvizgyári munkást érte, a ki az Erreth-féle szikvizgyárban dolgozott s ólmot öntvén, saját vigyázatlansága folytán a forró ólom a szemébe hullott s azt veszélyesen megsebesítette. A másik baleset *Erdősi* János, vasuti műhelymunkást érte, a ki egy nehéz vasrudat ejtett a bal lábára, mely teljesen szétzúzódott. A szerencsétlenül járt munkások sebeit az orvosok kötötték be s otthon vannak ápolás alatt.

— **(A párisi kiállítás kitüntettjei.)** A párisi világiállítás kitüntetéseiről szóló végleges kimutatás most jelent meg s közöljük a következőket: A *tolnai* uradalmak bronz-éremet nyertek a szőlőszeti kiállításon: a gazdaság csoportjában *Frigyes* főherceg uradalmi arany éremmel lettek kitüntetve; a *grand-prix*-t (nagy jutalmat) szintén a főherceg uradalmi nyerték meg a gazdasági termékek csoportjában. Arany éremet nyert *Schaumburg-Lippe* hereg és a *grand-prix*-t a gazdasági szervetlen termékek csoportjában a *Somogy megyei gazdasági egyesület* vitte el. A *szegeárdi* selyemtenyészési felügyelőség szintén nagy jutalmat nyert. A *masici* faipar részvénytársaság ezüst éremmel lett kitüntetve. *Cseh* Ervin, horvát miniszter, a borászat csoportjában ezüst éremet nyert. *Schwabach* Zs. G. Pécsről ugyane csoportban ezüst éremmel lett kitüntetve, valamint *Nádossy* Kálmán és *Vilányról* *Jalits* Géza és *Jantsits* Sándor bronz éremet kaptak. A *Dunagőshajós társulat* arany éremet nyert. *Piskur* Géza, pécsi lakatos, bronz-éremmel lett kitüntetve. A kerámia csoportjában a *Zsolnay* Gyár *Zsolnay* Vilmos kályhái versenyen kívül vettek részt. Ezüst éremet nyert *Abt* Sándor, Zsolnay-gyári szobrász és bronz éremet *Sikorsky* Tádé.

— **(Adóhivatali kinevezések.)** A m. kir. pénzügyminiszter a nagyatádi m. kir. adóhivatalhoz *Leiner* Sándor privigyei adóhivatali ellenőrt pénztárnokká; a hajdu-szoboszlói m. kir. adóhivatalhoz *Feil* István pécsváradi adóhivatali gyakornokot adóhivatali tisztté ideiglenes minőségben és a hevesi m. kir. adóhi-

vatalhoz *Kiss* Rikárd keszthelyi adóhivatali tisztet adóhivatali ellenőrré kinevezte.

(A megyéspüspök a zirci rendházban.) *Hetyey* Sámuel megyéspüspök ma délelőtt háromnegyed tizenegy órakor *Hanny* Gábor apátkanonok kíséretében a zirci rendházat látogatta meg s *Incédy* Dénes igazgatónál jó negyedóraig időzött, a betegsége miatt az igazgatástól saját kérelmére felmentett igazgatóval társalogva.

— **(Dárdai ifjuság)** szeptember hó 1-én a »Dárdai Kaszinó« helyiségében zártkörű, táncal egybekötött, jótékony célú műkedvelői előadást rendez, Belepti-díj, illetve helyárok: 1. Körszék 1 kor. 60 fill. 2. Zártszék :1 kor. 20 fill. 3. Állóhely 80 fill. Felülfizetések a jótékony cél érdekében köszönettel fogadtatnak és hirlapilag nyugtáztatnak. Kezdeté pontban este fél 8 órakor. Előadatik: A Cigány, eredeti népszínmű 3 felvonásban zenével és népdalokkal. (Irtá: Szigligeti Ede.) Személyek: Várszegi gazdag földesurfi: Szabó Jenő. Kurta nagygazda agglegény: Pakusz János; Gyuri, unokaöccse Gyulay Ödön. Márton, parasztagazda, Lendvay Endre. Rebeka, felesége Ehmann Mariska k. a. Évi, ennek leánya első férjétől Kun Juliska k. a. Zsiga, cigány Légrádi Ferenc. Peti, Rózsai gyermekei Bodonyi Dezső. Tachler Anna k. a. Ferke, urasági gazda hajdu; Jobszt József. Kisbíró Szluha Gyula. Kondorné Kun Juliska k. a. Sári, Panni parasztleányok Stajevics Anna k. a. Bonnet Mariska k. a. 1. Vőfély Sándor Károly. 2. Vőfély Stajevits Sándor.

— **(Tolvaj a szállóban.)** Hogy lassankint kezd érni a szálló, már a szállólólopásokról is kell egy pár szót ejtenünk. A gyűrűkés szállólólopás, a mit egy napszamos követett el. De rajtavesztett, mert a hegypásztor rajtakapta és feljelentette a rendőrségen.

— **(A tolnai ev. ref. egyházmegyei néptanító egyesület)** tegnap Szegzárdon a polgári iskola helyiségében tartotta meg ez évi rendes közgyűlését, bilkei *Papp* István elnök vezetése alatt. A pénztár állapotáról az egyesületi pénztárnok által tett jelentés után a tisztújítást ejtették meg; megválasztván nagy ováció mellett újból az eddigi tisztviselőket. Pár folyó ügy elintézése után *Babay* Sándor olvasott fel a népiskolai mindkét tanterről, *Müller* Imre pedig a nyugdíjrövidítésről.

— **(Borbély a fenevadak között.)** Nagy közönség töltötte meg tegnap este a Buza-téren a Kocka-féle állatsereglet helyiségét és érdeklődéssel várta a borotválási jelenetet, mely tegnapi volt hirdelve. Előbb azonban az állatszeliiditők és állatszeliidítők produkáltak az oroszlanokkal és tigrisekkel veszedelmes mutatványukat s csak azután lépett be *Wolf* Károly, Kossuth Lajos-utcai borbély, *Kocka* Antallal a három farkas és két medve ketrecébe. *Wolf* hidegvérrel borotválta meg az állatszeliiditőt, pedig különösen az egyik mackó minden áron segíteni akart neki a borotválásban. Más különben a fenevadak teljesen nyugodtak voltak s a borotválás sikerült. A közönség megtapsolta és eljenezte *Wolf*ot és az állatszeliiditőt, kik egy pohár bort ittak ki a közönség tiszteletére s a medvéknek sört adván, velük is kocintottak s azután elhagyták a fenevadak ketrecét.

— **(Kinevezések a pénzügyigazgatóságnál.)** A m. kir. pénzügyminiszter *Godlicska* István temesvári és *Fényesi* Árpád budapesti pénzügyi kezelési gyakornokokat a pécsi m. kir. pénzügyigazgatósághoz iroda tisztékké kinevezte. — A pécsi m. kir. pénzügyigazgatóságnál ujonnan rendszeresített

segédtitkári állásra pedig *Pálfy* Zoltán deési pénzügyi fogalmazót nevezte ki a pénzügyminiszter.

— **(Korcsmárosok öröme.)** Valamelyik vidéki községben történt, hogy egy atyafi, miután a pénzügyigazgatóságtól italok kimérésére engedélyt kapott, korcsmát nyitott, még pedig anélkül, hogy az iparengedélyt megszerezte volna. Mondani sem kell, hogy az elsőfoku iparhatóság ezért kérdőre vonta, s a tárgyalás után kétszáz korona pénzbírságra ítélte. Az atyafi erre az alispánhoz fellebbezett, a ki azonban az ítéletet jóváhagyta. Most már a kereskedelmi miniszter elé került az ügy, a ki végérvényesen eldöntötte, hogy a korcsmaüzlet gyakorlásához a pénzügyi hatóság engedélyén kívül iparengedély nem szükséges. A fölmentett korcsmáros ügyéből kifolyó határozat egy része így hangzik: „Igy kellett határoznom, mert hivatali elődömnek 1891 évi március hó 6-án 9417. sz. a. kiadott körrendelete szerint a szesz italok kimérésével foglalkozó üzletek, ugymint bormérések, korcsmák, sörházak és pálinkamérések kizárólag az állami italmérési jövedékről szóló 1888. évi XXXV. illetve az ennek helyébe lépett 1899. évi XXV. t. cikk rendelkezései alá esvén, ezen üzletek megkezdésére és gyakorlására az engedélyt az előbbidézett törvény 3. § a, illetve az utóbb idézett törvény 7. §-a értelmében az üzlet helyére illetékes kir. pénzügyigazgatóság adja meg s ugyancsak a hivatkozott rendelet értelmében az 1884. évi XVII. t. cikk 10. §-ának azon rendelkezése, mely szerint a felsorolt italmérési üzletek engedélyhez kötött iparoknak minősítettek s azok gyakorlásához iparengedély volt kieszközlendő, az italmérési jövedékről szóló s fentebb idézett törvények határozmányai által hatályon kívül helyezettnek tekintendő s azok, kik a pénzügyi hatóság részéről kimérési vagy kismértékben való elárúsítására engedélyt kapnak, ebbeli üzletükre az iparhatóságtól külön engedélyt kérni nem kötelesek. (L. az 1888. évi XXXV. t. cikk 3. §-ának utolsó, illetve az 1899. évi XXV. t. cikk 7. §-ának 5. bekezdését.) Ezeknél fogva tehát vádlottnak korcsmai üzlete gyakorlásához nem kellett iparengedélyt váltania s így ennek elmulasztása miatt büntetésnek sincs helye.“

— **(Öngyilkos urinő.)** A tegnap öngyilkossá lett özv. *Irinyi* Sándorné haláláról gyászoló családja ma a következő jelentést adta ki: »Alulirottak a maguk, valamint a széleskörű rokonság nevében is fájdalomtól telt szívvel jelentik a szeretett s felejthetetlen jó anya, gyermek, testvér, sógorné, illetve rokon özv. *Irinyi* Sándorné szül. *Arleth* Matilda folyó évi augusztus hó 22-én délután 2 órakor életének 40-ik évében váratlanul történt gyászos elhunytát. A boldogult hült tetemei folyó évi augusztus hó 24-én, délután 5 órakor fognak a Zrinyi-utca 18. számú gyászházban beszenteltetni és onnan a budai külvárosi közsirkertben lévő családi sírboltban örök nyugalomra elhelyeztetni. Pécsen, 1900. augusztus hó 22-én. Áldott legyen drága emléke, nyngodalma békés! *Irinyi* Sándor, *Irinyi* Béla gyermekei. *Arleth* Ferenc édes atyja. *Irinyi* Mihály apósa. *Zoltán* Ödön, *Arleth* Ferenc testvérei. *Zoltán* Ödönné szül. *Tolnay*

Mariska, Roosz János és neje sógor és sógórónói.

— **(A gyógyszerek és a magyar ipar.)** A belügyminiszter az ország főispánjaihoz olyan körrendeletet küldött, a mely erős vád is a gyógyszerészek ellen. A miniszternek a magyar kereskedelmi csarnok ugyanis azt panaszolta, hogy a hazai gyógyszerészek egy része jelentékeny papírszükségletét külföldről fedezi, noha több olyan papírgyárunk van, a mely a gyógyszerárakban szükséges finomabb papirost nemcsak kellő minőségben, hanem megfelelő áron is előállítja. Gyáriparunknak ez a része — mondja a miniszter — az utóbbi időben olyan lendületet vett, hogy a külfölddel minden tekintetben kiállja a versenyt. A körrendelet végén a miniszter arra kéri a főispánokat, hogy valamely rendelkezésükre álló módon a gyógyszerészeket arra ösztönözzék, hogy papíros-szükségletüket itthon fedezzék s hogy így a hazai ipart támogassák.

— **(Öngyilkos ablakos tót.)** Vannak szecesszionista skeptikus emberek, kik a maguk irgalmatlanul nagy világfájdalmában még arra is képesek, hogy a vándor ablakos tótokat is irigyeljék. Hogy azonban ezeknek a szerencsétlen, hazájuktól elszakadt tótockáknak sorsa valójában egy cseppet sem irigyelendő, azt leginkább bizonyítja az a história, mely a napokban Nagy-Peterden történt, hol az utszéli fák egyikére felakasztva találtak egy ablakos tótót. Mellette volt még szöges végű vándorbotja, üvegszekrénye és szerszámjai, zsebeiben azonban egy fityinget sem találtak. Valószínű, hogy a szerencsétlen legényt nyomora kergette a halálba.

— **(A szerelem vége.)** Már minden jónevelésű suszterinas tudja azt a nótát, hogy »Mindenféle szerelemnek vége szokott lenni.« . . . a mi különben is elvitázhatlan életigazság, csupán az benne az eltérő, hogy nincs mindenféle szerelemnek egyforma vége. Így például vannak szerelmesek, kik — mint a regényírók mondják — »egyetlen jól célzott lövéssel vetnek véget a keblükben dúló viharoknak«, mások vitriollal öntik képen a hűtlenné lett kedvest. *Mészáros* Antal somogyi lakos pedig azzal fejezte be szerelmi történetét, hogy megvárva a kapu alatt a hűtlenné lett leányzót, hirtelen bicskát rántott s le akarta vele szúrni *Patkós* Erzsébet cselédleányt, ki azonban nem találta eléggé poétikusnak a szerelmi viszony eme véres befejezését és segítségért kiáltozva, megfutamodott. *Mészáros* Antalt, ki egy darabig üldözte a leányt, elcsípték az utcán járókelők s átadták a hatóság embereinek, kik a késelő szerelmezt feljelentették a bíróságnál.

— **(Elvesztette a kötényét.)** Persze ez a história is csak holmi inastól kerülhet ki. A főutcán ma reggel egy csinos szobacica lejtett befelé a piacra. Gyönyörű szép fehér köténye csak emelte szépségét. Háta megett egy bádogos inas kullogott, a kit a kötény máslija, mely hátul volt, annyira izgatott, hogy nem tudott ellenállani a csábításnak s egy ügyes rántással feloldotta a gordiusi csomót mire a kötény leesett az aszfaltra a nélkül, hogy a szép szobacica, ki nagyon el lehetett merülve abba az egy-két uniformisba, mely az Otthon kávéház ablakában ült, észrevette volna. Mikor már keresztül gázolt a hófehérségű kötényen, akkor szólt neki a bádogos inas, hogy

»hé kisasszony! elvesztette a kötényét.« S a meglepett kisasszony még meg is köszönte a bádogos tanonc kitüntető figyelmét.

— **(Árvácska.)** Senki sem tudja, kik voltak szülei, hova való, tán ő maga sem. Jóakaratu, irgalmas emberek könyörületéből élt meg eddig, cseléd volt, csekély bérért szolgált s keserves könnyeket hullatott minden falatja mellé. Olyan volt, mint a kutya. Nevét nem tudta s valahányszor gazdát cserélt, mindig másképp hívták. Hol Panninak, hol Jucinak, volt már Janette is s végül itt Pécsen egy szűk utcának valamelyik alacsony házában, hol azonban sok-sok lány van, ibolyakék szemű és bánatos senki volta miatt, elkeresztelték Árvácskának s ez a név rajta is száradt — végig. Ez a név volt felírva feje fölött az ágyra a kórházban is, hova csakhamar eljuttatta a sok éjjelezés, tivornya, mely teljesen megbontotta a még fiatal leány szervezetét. S holnap a mi közkórházunk szürke falai közül egyszerű fakoporsóban kiviszik a temetőbe ezt az ibolyakékszemű leánykát, kinek nem tudnak mit írni a fejfájára, hacsak azt nem, hogy: »Árvácska«.

— **(Megrekedt kocsi.)** Vesszőkkel megrakott kocsi igyekezett felfelé a papnevelő intézet épülete előtt a megyeházához ma délután fél két órakor, azonban a sarkon megrekedt, azaz hogy megakadt s a két szegény pára sehogy sem tudta felvonszolni a sikos kövezeten a vesszőket, melyekből a rabok fognak szép és olcsó kosarakat csinálni. Néhány ember segítségére sietett az agyon kintzolt lovaknak s így valahogyan a szeminárium portájáig eljutottak. — Ott végkép kimerültek, mikor is a szállító atyafi elment a megyeházára, hogy segítséget kérjen. Kapott is s csak így sikerült a kosárfonáshoz szükséges vesszőt rendeltetési helyére szállítani.

— **(Ritka eset.)** Ambár már régi nóta, hogy semmi sem új a nap alatt, mégis a ritkaságok közé tartozik az, ami a napokban Vasason történt. *Homoki* István odaváló bányász ember — ugyanis — a napokban panaszt emelt a községi előljáróságnál, hogy lakásának udvaráról valaki egy öltözet ruháját ellopta. A panasz folytán meg akarták a tolvaj után indítani a nyomozást, de erre nem volt szükség, mert másnap már a tolvaj önként jelentkezett, sőt a lopott ruhát is elhozta. Legérdekesebb az egész dologban az, hogy a tolvaj cigány volt. Hamuják Istvánnak hívják a kóbor cigányt, ki keservesen panaszkodott, hogy az éhség vitte a lopásra, a lopott öltönyt azonban nem tudván tuladni, célszerűbbnek találta jelentkezni, hol ha meg is büntetik, de legalább enni adnak neki!

— **(Repülő kalap.)** A cim után ítélve miedenesetre van olyan szenzációs, hogy a párisi vilákiállításán méltán helyet kérhetne s bizonyára benne annyi bámulója egy frank belépő mellett, mint megmászoja az Eifel tornynak. Pedig hát nem is oly nagy dolog az egész. Csupán annyi, hogy egy korcsmában lenn a siklósi-utcában két málomi legény összekülönbözött s az egyik oly erősen szalasztotta a tenyerét a másik arcához, hogy annak az orra vére menten eleredt s a kalapja meg úgy leröpült a fejről, mintha ijedt madárként ült volna a tulajdonosa fején. Hogy

miképen fog a sértett fél elégtételt keresni magának, azt ő tudja eddig legjobban.

— **(Döntvények.)** A kereskedelmi miniszter a vasárnapi munkaszünetről szóló törvény rendelkezése alól a szentképeket árusítókat és a fodrászokat kivette. Kimondotta ugyanis, hogy az, aki saját készítményű szent képeit iparendély alapján nyílt helyeken sátrakban árulja, a munkaszünetről szóló törvény ellen nem vét. Kimondotta továbbá, hogy azok a fodrászok, akiknek üzleti helyiségük nincs s akik a kisasszonyok haját a háznál frizirozzák a munkaszünetes napon is dolgozhatnak, mert az ő iparuk házi iparnak tekinthető. A miniszter az indokolásból annak kimondását ugylátszik kifejtette, hogy azok, akik a nők csinoságát és szépségét elősegítik, minden időben dolgozhatnak, mert ez a munka mindenkinek örömet okoz.

— **(Kocsi összeütközés.)** Nap-nap után megismétlődnek a kocsi karambolok, melyek mind arról tanuskodnak, hogy mennyire is ügyetlenek s megbízhatlanok a mi kocsisaink, kiknek tudja Isten hol jár eszük, mikor a gyepő a kezükben van. Tegnap este *Markó* György, 48-as számú fiakkeros vesztül hajtott be a siklósi-utcán. A vámnál szemközt jött vele *Szenes* János, gordisai lakos, ki egy kocsi szénát hozott be a városba. Hogyan hogyansem — a vizsgálat fogja megállapítani — *Markó* György egyik lova bele futott *Szenes* János kocsirudjába úgy, hogy menten összerogyott. A ló veszélyes sebét az állatorvosok összevarrták, mindazonáltal valószínűleg elköltözik ez árnyék világból, hol nem tudta feljebb vinni, még csak anyira sem, hogy egy ügyesebb kocsis keze alá kerüljön. Csak az a furcsa, hogy a széles országuton két magános kocsi miért nem tudja kikerülni egymást.

— **(Sztrájkoló munkásnők.)** Tolnára írják, hogy a tolnai selyemgyárban, a sztrájkoló olasz munkásnőkre vonatkozó hír, a mint az néhány fővárosi napilapban megjelent, a valóságnak nem felel meg. A szegárdi fősolgabíró személyesen vezette a vizsgálatot és ennek során kitűnt, hogy a munkásnők túlterheléséről, vagy a velük való rossz bánásmódról epenséggel szó nem lehet. Ezt a negyven olasz munkásnőt az országos selyemtenyészési felügyelőség költségén hozták Tolnára és szerződésileg kötelezték őket arra, hogy az év végéig itt maradjanak Tolnára. Ezek az olasz munkásnők azonban már most és pedig az intézet költségén akartak haza menni. De az intézet előljárósága kijelentette, hogy az illetők haza utazhatnak ugyan, hanem csak a saját költségükön. Ezek az olasz munkásnők, hogy azonban már most kicsikarhassák az utazási költséget, abban hagyták a munkát. Oly botrányosan viselkedtek, hogy végre is kényszerültek a saját költségükön haza menni. Természetesen, ha ezek a szerződőknek megfelelőleg az év végéig itt maradtak volna, a hazautazási költséget is megfizették volna nekik.

— **(Pofokodó legények.)** Tegnap este tizenegy óra után csendben intézte el egymással ügyes bajos dolgát két legény a Nepumuk utcában. Kardok és pisztolyok nem kellett az affér lebonyolításához, tanukat sem hívtak. Minek is. Ha *Szulamti*hnek elég tanu a kut és a vadmacska, miért ne elégedtek volna ők meg a ragyogó szép csilla-

gokkal s a sarki gázlámpával? Nem igen beszéltek. hanem annál inkább cselekedtek. Hol arcul ütötték egymást, hol hátba stb. a hol érték egymást. Össze is kapaszkodtak, hogy a földre teperjék egymást. Eme törekvésüket azonban lépések zaja akadályozta meg. Kardcsörgés is hallatszott s gondolván, hogy rendőr közeleg, tanácsosabbnak látták a viaskodást beszüntetni. S aztán mindegyik elment a maga útján békecséggel.

— (Különös párba.) Különös párba folyt le a napokban Párisban két csavargó között. Két csavargó, Deseillet, akit a »szép Mimille« melléknévvel tiszteltek meg barátai és Paul Variadit. »Puteaux réme« néven ismeretes. rég gyűlölték egymást. A napokban aztán régi gyűlölködésüknek biztos módon akartak véget vetni. Párba vitak, még pedig a lovagiasság szabályai szerint, csak hogy egy kis változással, amennyiben a pisztolypárba előtt egy kis bicsakverekedést rendeztek. Tanuk is voltak jelen, a párba ugyanazon a helyen folyt le, ahol nemrég gróf Castellan és herceg Orłowsky álltak szemben egymással, a Szajna egyik kis szigetén. Előbb késsel jól összeszurkálták egymást, aztán a pisztolyokat vették elő. »Puteaux réme« bal vállába kapott golyót, míg a »szép Mimille« súlyos sebet kapva, a földre rogyott. Amire a rendőrség megérkezett, Variadit kerekelt oldott, míg Deseillet-et elszállították.

Művészet, irodalom.

Magyar festőművészek.

(Rostkovic Ignác műtermében.)

Vannak még ideális, naiv, a művészetekkel szemben elfogult emberek, rajongók, kik valami reményekkel telt szent áhitattal rebegik, hogy »a magyar festőművészet nem szenvedett a modern korban, nem hatott reá a külföldi áramlat, nem látszik meg rajta sem a mindjobban térhódító szecesszionizmus, sem az a bizonyos »lex Heintze«, mely Ámort és Psychét akár képben, akár szoborban, leginkább nyakig csukott fekete toalettben óhajtaná ábrázolni.«

No hát ezek az ideális emberek valóban naivak. Csodás, szinte megmagyarázhatatlan erővel ragaszkodnak entusiasmusuk szülte reményeikhez s teljesítettnek s valóságnak képzelik fantáziájuk vágyait, vakok azzal szemben, mit látni nem akarnak s fennen lobogtatják a magyar festőművészet szüzességét jelképező fehér zászlót, mely azonban a rideg valóság szempontjából úgy veszi ki magát, mintha egy csapat katonásdit játszó gyermek akácfa vesszőre fehér zsebkendőt köt. Vad tüzzel, ifju lelkesedéssel vivnak csatát farkasjaikkal a papírcsákós gyermekek a zsebkendő zászló védelme alatt, de vajjon van-e oly komoly, igazi hadsereg, mely harcra kelne ez akácfafeles zászló mellett? Nincs.

Nos és éppen így vannak a magyar festőművészet rajongói, a maguk hófehér zászlójával is, mely alatt komoly hadsereg — fájdalom — nem lép a küzdőtérre.

Elhiszszük azt, hogy végigmenve a tárlaton, eltekintve néhány stilszerű festménytől, még nyomát találjuk erőteljes, jellegzetes vonásu magyar festményeknek s nem is Feszty Árpád, Bencur, Margittay azok, kiktől a magyar festőművészet tisztaságáért rajongók táborát féltjük, hanem igenis féltjük azoktól a láthatlan, apró parazitáktól, kik a maguk elromlott, elfranciásodott genréjével, beteges fantáziájukkal s nem csekély módon hódolva a szecesszionizmusnak is, kezelik az ecsetet, festenek képtelenebbnél képtelenebb tájakat,

alakokat s dacára mindennek — sajnos — nem vitázhatjuk el tőlük a »magyar festőművész« nevet. Az a fiatal, most még névtelen gárdája ez a festőknek, mely most még csak csecsemő korát éli, de a parnasszusra tolakodás modern eszközeivel küzdve, szinte nem is kétséges, hogy nagyra fognak nőni, sőt talán a fejükre is nőnek az igazi magyar festőknek.

A székesfővárosban, Budapesten például a Kerepesi-utnak egy jó nagy részét az ugynevezett »műkereskedők« üzletei foglalják el, melyek bár mellesleg konfekció árukat, porcellánt és butorokat árusítanak, de kirakataikban okvetlenül tartanak néhány eladásra szánt képet.

Nos, hát ide szeretném vinni a magyar festőművészet szüzi tisztaságáról, változatlan épségéről fantáziálokat, hadd lássák meg azokat a képeket, melyek szinte vigyorogva vágják az ember arcába: »bennünket is magyar művész festett«. De hát jó is ezeknek a képeknek a néma hivalkodása, mert bizony a nélkül alig ismerne rá az ember a magyar festőművész kezére. Hogy miért? Azért, mert Madonnának grisette arcot, a bűnbánásnak frivol kifejezést, a bánatnak mosolyt még nem festett magyar festőművész, ezek az ecsetkezelő csemeték azonban, kik nem a konturák pongyola voltában, hanem a karakter meghatározásában keresik a szecesszionizmust, azok ilyet festenek s ezek azok a képek, melyek ismeretlen kézből áruba kerülnek.

Véletlenül akadt meg a szemem ezeken a képeken s mondhatom, szinte fizikai undorral fordultam el tőlük, gondolatokba merülve haladtam tova s még a tájáról is elsziettem azoknak a kirakatoknak, hol a csecsemőkorukat élő »magyar« festők ímelyítő orgiákat űlnek a magyar festőművészet felett.

Igy kerültem bele a Röck Szilárd-utnába, hol a 39-ik számú házban egyik ismerősömet akartam meglátogatni, képzelhető azonban örvendetes meglepetésem, midőn a lépcsőház lakjegyzékében azt olvasom: »Rostkovic Ignác földszint 1.«

No más aztán nem is jelzi, hogy festőművész lakik a házban. Hátul az udvarban, mely eléggé tágas és világos, szokatlanul tiszta, egy zöld repkénynyel buján befutott goth stílusú veranda mögött van a »mester« lakásának ajtaja, melyhez a csengetyüt alig lehet a sok lombtól megtalálni.

Becsengtettem.

Rostkovic Ignác — kihez a pécsi Zsolnay-gyárban az ő kartonjai után festett királyképek óta nekünk is van közünk — lekötelező szívevességgel fogadott.

A mester az utóbbi időkben beteges volt. Feltűnően sápadt s hangja is gyöngye, remegő. De azért feltűnő élénkséggel kérdőzködött a pécsiek s főleg két kedvenc pécsi festője Nikelszky Géza és Darilek Henrik után, kik a Zsolnay-gyárban a királyképek kartonjait kopirozták.

— Művészi dolgot produkáltak a fiuk! — mondta lelkesedéssel Rostkovic.

— S mit hall mester a képekről! — kérdeztem.

— Azt hiszem, Párisban is tetszettek — mondta szerénykedve, aztán valami bús mosollyal tette hozzá:

— Most különben nálam vannak a kartonok. Eladók. Nem vesz belőlük?

Nem tudtam mit felelni a mester keserű vidámságára, s azért megkértem, mutatná meg nekem a műtermét.

Készséggel vezetett néhány lépcsőn fel a műterembe, melynek alján jobbra egy modern fogadóterem, balra pedig egy fegyverekkel s vadásztroféák és szőnyegekkel diszitett, bizarr manzárd szobácska terül el.

A műteremben valóban meglepetve s szinte áhitatosan álltam meg s az előbb átszenvedett fizikai kín után, melyet azok a kirakatba rakott kontarkodások okoztak, úgy éreztem magam, mint a fáradt vándor, aki oázisra talál.

Mindenütt, a merre csak a szem ellát, az egészséges, valóban szüzi tiszta, magyar stílusra esik ember tekintete, elkezdve a vázlat könyvbe vetett silhouettól s pillanatfelvételektől, egészen néhány apróbb befejezett tanulmányig, melyek mindegyike eredetiséget, magyar zamatot s mi fő művészi, befolyásolhatlan önállóságot árul el.

A mester egy darabig hallgatagon nézte az én szemlélődésemet, aztán mosolyogva zavart fel álmodozásomból:

— Sohse bámulja annyira ezeket a históriákat — mondta az előbbi kesernyés hangon. Higye meg nem érdemes ma már festeni. Nem művészet ez, hanem kenyérkereset, hol mindig az kerül felül, a ki jobban győzi teli szájjal.

Bennünket régieket ma holnap teljesen lenéznek a fiatal óriások. Hja! Övék a világ — fejezte be szavait — mert ők modernek, a mire mi régieket sohasem leszünk képesek!

— S most min dolgozik mester? kérdeztem.

— A kecskeméti új templom festményeit tervezem. Most a nyáron csak egy oltárképet készítettem, de jövőre magasabbra török. Plafont fogok festeni.

Nem mutatta meg direkt, de alkalmam volt egy pillantást vethetni az oltárkép tervezetére is s ekkor ismét eszembe jutottak azoknak a fiatal névtelen titánoknak a kontarkodásai, kik bünt követnek el, midőn kezükbe veszik az ecsetet, hogy szent képeket fessenek. Mi az ő érzéki arcu modern Madonnájuk Rostkovic klasszikus, olasz madonnájához, mi az ő különködésük e képnek egyetlen eredeti vonásához? De nem! Nem dicsérem a mester legujabb művét, tán még indiszkréciót, vagy izléstelenséget követnék el vele. Azonban mindamellett mégis azzal a meggyőződéssel távoztam Rostkovic Ignác műterméből, hogy azok a hívők, kik az ő oltárképe előtt rognak majd térdre, vigasztalódva kelnek fel az oltár zsámolyáról, mert érezni fogják az Istenség közellét!

—i—r.

⊙ A »Nemzeti Zenedében« a növendékek beiratása f. évi augusztus hó 30-tól bezárólag szeptember hó 5-ig az intézet helyiségében (Budapest IV., Ujvilág utca 14. sz.) naponként délelőtt 9—12 óráig történik. Ezen időn túl csakis külön igazgatói engedély alapján naponként délután 3—5 óráig. — Mindkét nembeli növendékek felvételnek az ének, zongora, orgona, cimbalom, hárfia, az összes vonós és fuvó hangszerek, továbbá az összhangzat-tani, zeneszerzési, zenetörténeti és esztetikai tanszakokba, a vonós négyes és zenekari iskolába, valamint az egyházi zene és lythurgiai tanszakokba is. Beiratási díj 12 korona.

Törvénykezés.

§ Csődök. Guttman Teréz, dunaszekcsői bejegyzett kereskedő ellen a pécsi kir. törvényszék a csődöt elrendelte. Csődbiztos Vodicska Ferenc, törvényszéki bíró; tömeggondnok Andrics Tivadar mohácsi, helyettese Németh Arthur, pécsi ügyvéd. Igénybejelentési hatánap szeptember 29.; felszámolási határidő október 10-dike. — Freund és Frank, vinkovcei kereskedő cég ellen szintén csőd nyitott.

§ Házasságtörési dráma. Egy kis leány állított tegnap be a büntető járásbírósg albirájához.

Az albiró föl sem nézett az írásból, csak úgy csupa megszokásból kérdezte:

— Nos?
 — Kérem, én . . .
 — Mi tetszik?
 — Kérem én panaszt tesztek.
 — Panaszt? Mi baja lelkem?
 Mondja csak ki szaporán.
 — Hát alássan kérem a tekintetes bíró urat, a vőlegényem házasságtörési drámát követett el.

— Komolyan mondja?
 A bíró most már figyelt, félretolta az írásait s fölnézett a leányra.

— Aztán kit ölt meg a vőlegénye?
 — Ugy nem ölt meg senkit, hanem engem örökre megölt.

— Magát? Hát, hogy mondhat maga ilyent? Hisz maga él. Hát hogy követhetett el akkor olyan drámát.

— Hogy? Hat úgy, hogy megígérte, hogy elvesz, aztán még sem vett el. Elhagyott.

A leány csöndesen sir, a bíró csöndesen nevetett. Egy percig csönd volt a szobában. Aztán megszólal a bíró:

— Hát fiam, biz' ez szomorú dolog. Drámának is dráma, de azért azt az embert nem lehet megbüntetni, mert ez még nem házasságtörés.

— Nem? Én azt gondoltam, hogy az ilyen . . .

§ **Godnokság alá helyezés.** A kaposvári kir. törvényszék közhírré teszi, hogy *Tüke Mihály* sarkadi lakos tékozlás miatt godnokság alá lett helyezve.

§ **A cselédleány panasza.** Csinos paraszt leány kopogtatott ma be a büntető járásbíróhoz:

— Lehet itt panaszt tenni?
 — Mifele panaszt?
 — Hat megsértették a böcsületemet.
 — Aztán ki sértette meg?
 — A nagyságos ur, akinél szolgáltam.
 — És miért?
 — Miért? Bizony annak csakis ő a megmondhatója, mert én nem adtam rá okot.
 — Nem kacsingatott a gazdájára?
 — Ments Isten!
 — Hát az magára?
 — Ó igen.
 — És maga türte azt?
 — Dehogy türtem. Menten lesütöttem a szememet.

— Hát aztán?
 — Aztán a nagyságos ur átkarolta a derekamat és megcsókolt. Én szabadulni igyekeztem, de ő erősebb volt és nem engedett el addig, míg csak az erős dulakodásra a nagysága be nem toppant a szobába.

— Lássá, leányom, ezért még nem lehet a gazdáját megbüntetni.

— Igen ám, csakhogy a nagysága későn toppant be! . . .

Tanügy.

(A pécsi nyilvános magán polgári fiú iskolában a javítóvizsgálatokat augusztus hó 31-diken tartják. A jövő tanévre szóló beiratások a polgári iskola mind a négy osztályára nézve szeptember hó 1—6-án történnek.)

(A Pécsi Jótékony Nőegylet óvodájában (Deák-utca 15. sz. alatt) az 1900—1901 tanév szeptember 1-én veszi kezdetét. A felveendő kisdetek nem lehetnek 3 éven alul és 6 éven felül. Az intézet naponta télen 8—11 óráig délelőtt és 2—4 óráig délután, nyáron 8—11 óráig délelőtt és délután 2—5

óráig van nyitva. Szombat-, vasár- és ünnepnapokon az intézet zárva van. A tandíj minden gyermekért havonként 1 frt. 50 kr. és a hó 3 ig előre fizetendő. A játékszerek használatáért egyszersmindenkorra beirási díjként 1 frt fizetendő.)

(A pécsi izr. fiú — és leány iskolában a beiratások az 1900. — 1901 tanévre augusztus 30 és 31 én, valamint szeptember 2 és 3-án d. e. 9 től 12-ig fognak megtartatni. Szeptember 4-én d. u. 3 órakor a pótvizsgák ejtetnek meg, szeptember 4 én d. e. 8 órakor pedig a tanév megnyitása alkalmából ünnepélyes istentisztelet lesz a nagy templomban.)

(A csurgói áll. segély. ev. ref. főgimnáziumban a beiratások a következő napokon lesznek: szept. 1-én I—II. osztály szept. 3-án III—IV. osztály, szeptember 4-én az V—VIII. osztály. A tandíj egész évre más fizetni valókkal 69 korona 50 fillér, köztartásdíj 10 óra ebéd és vacsoraért 124 korona, lakásdíj 8 óra 100 korona. Ezen díjak fele a beirataskor, tele fehr. 1-én fizetendő. *Javító-vizsgálat aug. 31-én délelőtt.*

Közgazdaság.

□ **Gazdasági tudósítás.** Sárbogárdon és vidékén az aratás minden lennakadás nélkül befejeződött, a cséplések most vannak folyamatban. Az eredmények jó közepeseknek mondhatók, keresztként 14 kéve 37—40 klgnyi búzát adott, sulyra 78—80 klgmos. A rozs 14 kévés keresztöntése 28—30 klg.; holdanként átlag 12—15 keresztet adott. Az árpa igen szép szemű és meglehetősen is fizet, 7—8 mm.-t kat. holdanként. A tengeri az utóbbi esőzésre nagyon sokat javult. A gabonapiac helyzete az alacsony árak miatt nagyon nyomott. A munkásviszonyok jók.

VASUTI MENETREND.

Érvényes június 1-től.

PÉCSRŐL INDUL:

	Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.
Budapestre	8-22	11-41	3-06	11-10
B.-Szt.-Lőrincz	8-48	12-13	3-36	11-44

(B.-Szt.-Lőrinczről)

B.-Sellyére v. v. 4-55, tv. sz. sz. 9-17, v. v. 3-46

Uj-Dombóvár érk. . 9-57 1-34 5-01 1-34

(Kaposvár felé ind.)

gy. v. 10-08, sz. v. 1-55, gy. v. 6-31, sz. v. 2-15

(Báttaszék felé sz. v. 3-10 tv. sz. sz. 2-30)

Uj-Dombóvárról ind. 10-04 2-32 5-21 2-56

Budapestre k. p. u. é. 1-25 8-00 8-35 8-20

V. v. Sz. v.

Bárcs-N.-Kanizsa-Bécs felé . . 8-28 6-32

B.-Szt.-Lőrincz 9-06 7-11

Bárcs 10-54 9-00

N.-Kanizsa 1-29 11-41

Bécs 9-35 8-54

Sz. v. Sz. v. Sz. v. Gy. v.

Eszék felé 5-42 12-14 4-26 8-35

Üszög 5-58 12-27 4-40 8-50

Villány érk. 6-48 1-13 5-27 9-38

Mohács felé sz. v. 7-06 sz. v. 10-35 sz. v. 1-55 sz. v. 10-05

Mohács érk. 7-50 10-35 2-39 10-49

Villány ind. 6-55 1-18 5-32 9-43

Eszék 8-08 2-27 6-47 11-01

TÁVIRATOK.

— **Erzsébet-siremlék be-szentelése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A magyar nők által a bécsi ka-

pućinus kriptában állított Erzsébet-siremléket a hercegprimás közbejött betegsége folytán *Kohl Medárd* fogja beszélni, ki e célból ma Bécsbe utazott.

— **A khinai háboru.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Sanghaiból érkező távirat szerint a *Jangce völgyében a helyzet kétségbeesztő.* Sanghai védelmére 15 ezer ember kellene.

Conger jelenti Pekingből, hogy a császári palota kivételével az egész várost elfoglalták a szövetséges csapatok.

Párisból jelentik, hogy *Waldersee* törzskarához *Marchand* alezredes vezetésével nyolc tisztet nevezett ki a francia kormány.

— **A transzváli háboru.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Durbánból jelentik, hogy a boerok Ingogo közelében ágyúzzak a vasuti hidat és a *Lady-smithi* vasutat erősen megrongálták.

— **Halálos baleset.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Budapesten a külső váci uton levő szivattyugyárban ma délben egyik köszörülő-kő korongja megrepedt s egyik repülő kődarab szétzúzta *Aranyosi* Ferenc munkás fejét, rögtön megölvén őt.

— **Esküdtzéki tárgyalás.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A dévai esküdtbírószág ma tárgyalta *László* György kristyori bányász bűnügyét, a ki korcsmai dulakodás közben embert ölt. Az esküdtek bűnösnek mondták ki a vádlottat s a bíróság két és fél évi börtönre és kártérítésre ítélte.

KIR. TÁBLAI ÉRTESEITŐ.

1900. évi augusztus hó 21-én s köv. napjain elintézték ügyek.

(Rövidítések magyarázata: hh. = helyben hagyva, mv. = megváltoztatva, rmv. = részben megváltoztatva, fo. = feloldva, rend. = rendkívényileg vissza, ms. = megsemmisítve, rms. = részben megsemmisítve, vu. = visszautasítva, hna. = hely nem ada ott.)

Szüneti tanács.

Előadó: *Pilch Antal.*

- V. 1713. *Fodróczy Sándorné* — Dr. *Bors Emil* végr. mszunt. — hh.
 1784. *Özv. Legár Jánosné* — *özv. Kuhl Tamásné* s t. törv. oszt. rész. — hh.
 III. 2042. *Szabaron elhalt Véber Jánosné* hagy. ügye. — hh.
 2044. *özv. Simon Jánosné* — *Benne József* végr. — hh.
 2050. *Görbön elhalt özv. Farkas Istvánné* hagy. ügye. — mv.
 2051. *Kis-Tormáson elhalt Gerhárd Henrikné* hagy. ügye. — mv.
 2052. *Mucsi községben elhalt Müller István* hagy. ügye. — mv.
 2083. *Mühl Henrikné* — *Letz János* s t. végr. — hh.
 2143. *B.-szt.-lőrinci urad. főbérnökség* — *Goldstein M.* s t. sem. per. — átét.

Előadó: *Zsabokrszky Ferenc.*

- III. 1773. *Glogovszky s t.* — *Geiger Gyula* végréh. — ms.
 1935. *Malaschik József* — *Geiger Gyula* végréh. — ms.
 2122. *László Pál* — *Geiger Gyula* végréh. — hna.
 2129. *Tolnavidéki takptár* — *Geiger Gyula* végréh. — hna.
 2792. *Somogyicsurgói takptár* — *Holzer József* s t. végréh. — hh.
 2794. *Özv. Braun Bernátné* — *Katona József* s n. végréh. — rmv.
 1804. *Puskás József* s t. — *Fürgyes Imre* végréh. — rend.
 1812. *Dr. Aronffy Rókus* — *Taplos Ferenc* végréh. — rend.
 2043. *Tolna vidéki takptár* — *Kiss Istvánné* s t. végréh. — rend.

2059. Daróczy Zsigmond — Szeniczey Ákos letét.
— fo.
2085. Gróf Andrassy Aladár — Hesser Gerzson s t.
bizt. végr. — rend.
2124. Tolnamegye gyámpénztára — Birkenstok Já-
nos s t. végr. — mv.

Előadó: *Holics Gyula.*

- V. 2138. Blázs Zsófi — Molnár János s t. tartásdíj.
hh.
2139. Stern Károly — Blázs Zsófia végr. hatályt.
— hh.
2140. Stern Károly — Blázs Zsófia végr. hatályt.
— hh.
III. 2086. Deák László — Marton Andrásné végr. — hh.
2107. Verbovecz Ferenc — Lázár Salamon végr.
— rend.
2110. Lonis E. Neuman cég — V. Smetana végr.
— fo.
2132. Dr. Darányi Ferenc — Kincse László végr.
— hh.

Büntető tanács.

Előadó: *Angyal Pál.*

- V. 2193. Pete János erősz. nemi köz. — hh.

Előadó: *Nábráczky Lajos.*

- V. 2107. Kis Tóth Balázné család. — főtárgy. kit.
2219. Kovács Márton rablás. — hh.
III. 2218. Ulrich Benedek s t. suly. t. sért. — ms.

Elintézésre kitűzött ügyek.

Bejelentések 1900. évi augusztus hó 27. s köv. napjaira.

I. Polgári tanács.

Előadó: *Kaufmann Nándor.*

- V. 1625. Engel József fia cég — Abonyi D. Mór s t.
1967 frt 95 kr.
1627. D.-miholjáci hengermalom — Valtz József
s n. 1602 frt 52 kr.
1665. Bagoly János s t. — Bagoly Zsófi s t. birt. per.
1696. Balog Mária — Balog Péter öröks.
1732. Herczeg testvérek cég — Sommer Lipót s t.
400 kor.

II. Polgári tanács.

Előadó: *Graff Károly.*

- V. 1785. Fadgyas Ferenc — ifj. Fadgyas Ferenc 1448
kor. 78 fil.
III. 1677. Mauhl Gáspár s n. téves bej. kiig.
1678. Lengaiés Iván — Bosnyák Milos s t. tjug bek.
1681. Horváth József s n. — Gangl Pál s t. rangsor.
felj.
1684. Kisbirtokosok földhitelintézete téves bej. kiig.
1695. Gerber Nándor — Ratkovics Ferenc zjog előj.
1701. Umráth s t. cég — Tandli Jakab s n. zjog
bek.
1702. Heil Anna s t. — Flodung György ellentm.
ügy.
1705. Preisz Katalin — Preisz Regina perfelj.
1735. Lengaiés Timó — Bekfalacz Iliá tjug bek.
1736. Csizmár Mihály — Losánov Szaniszló s t.
tjug bek.
2081. M. államkincstár — Tuboly Viktor végr.
2183. ifj. Katona János — Hegyi János bizt. végr.

Előadó: *Zsabokrszky Ferenc.*

- III. 2100. néh. Kálmán Péter örökösei — ifj. Kis Si-
mon Péter s n. végr.
2157. Spitzer Vilmosné — Spitzer Vilmos végr.
3163. Szegzárdi takptár — Geiger Gyula s t. végr.
2168. Vrabcz Franciska — Novák Antal végr.
2169. Csáktornyai takptár — Tkalcsecz Mihály végr.
2177. Schulcz Istvánné s t. — Schulcz Konradné
árv.

Büntető ügyek.

Előadó: *Angyal Pál.*

- V. 2225. Farkas Kálmán lopás.
2232. Endrődy József erősz. nemi köz.

Előadó: *Varga Nagy István.*

- V. 1993. id. Till Henrik s t. suly. t. sért.
2024. Hum Pál hiv. hat. visszaélés.
2046. Katzenbach István m. okir. ham.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetésel

**A gazdák biztosító szövet-
kezete**

tűz biztosításokra
ajánlatokat már elfogad. —
Díj kiszámítást — valamint
alapszabályokat készséggel
küld a szövetkezet vezérkép-
viselősege

Pécsett Indóház-utca 7₁ sz.

A pécsi nyilvános 3 osztályu Porges-féle

FELSŐ KERESKEDELMI ISKOLA

jövő (26-ik) tanéve f. év szeptember hó 1. napján nyilik meg.

Ez az intézet az ország többi felső kereskedelmi iskoláival (aka-
demiákkal) teljesen egy rangban áll és a végzett növendékek az érett-
ségi vizsgálat letételével **az egy évi önkéntesi jog** kedvezményében
részesülnek.

A beiratások az intézet helyiségében **Pécsett (Kossuth-utca
5. sz.)** történnek f. é. augusztus hó 31-től kezdve.

Ugyanott folynak a beiratások

a nyilvános polgári fiu-iskolába,

mely Pécs szab. kir. város segélyezése mellett nyilt meg.

Bővebb felvilágosítást nyujt

az igazgatóság.

Pécsett, 1900. évi augusztus hó.

Ezen rovat alatti hirdetések ára
10 szóig 40 fillér, — minden
további szó 4 fillér.

APRÓ HIRDETÉSEK.

KISHIRDETÉSEK elfogadtat-
nak a kiadóhivatalban és az
elárusító helyeken.

Lapunk **egyes számai** kaphatók és **kishirdetések** elfogadtatnak a következő helyeken:

Breisach Aranka,
(tőzsde, Irgalmasok-utca 2. sz.)

Grosz József,
(tőzsde, Jókai-tér.)

Gyimóthy Gyula,
(fűszerkereskedés, Vásár-tér sarkán.)

Habler Anna,
(tőzsde, Pécsi Takarékpénztár átellen.)

Herdlein-féle tőzsde,
(Király-u. Lyceum-templom átellen.)

Kugler József,
(fűszerkereskedő, Makár-utca.)

Léhner Béla,
(fűszerkereskedés, Korona-vendéglő.)

Molnár János,
(fűszerkereskedés, Király-utca.)

Rözge István,
(fűszerkereskedés, Bátor és Klimó-u. sark.)

Sipos János,
(fűszerkereskedés, Pálya-utca.)

Özv. Tausz Vilmosné,
(dohánytőzsde, Király-utca 1. sz.)

Perczel-utca 33. számu
házban egy **utcai lakás**
4 szoba, konyha és előszoba
nagy suterénnal kiadó.

Ugyanott egy udvari 1 szoba
és konyhából álló **lakás** kiadó.

Cserépkályhák, régi ala-
kuak, olcsó áron eladók. Ér-
deklődők forduljanak a kiadó-
hivatalhoz.

Legszébb névjegyek, meg-
hívók és egyéb nyomtat-

ványok Taizs József könyv-
nyomdájában kaphatók.

Ugyanott **írószerek és pa-
pirok** nagy választékban raktáron
tartatnak.

Duplex petroleum lámpák
— gázvilágítás bevezetése

miatt — olcsó áron eladók. —
Cím a kiadóhivatalban.

Nagy emeleti lakás Árpád-
utca 29. számu új házban
kiadó.